

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

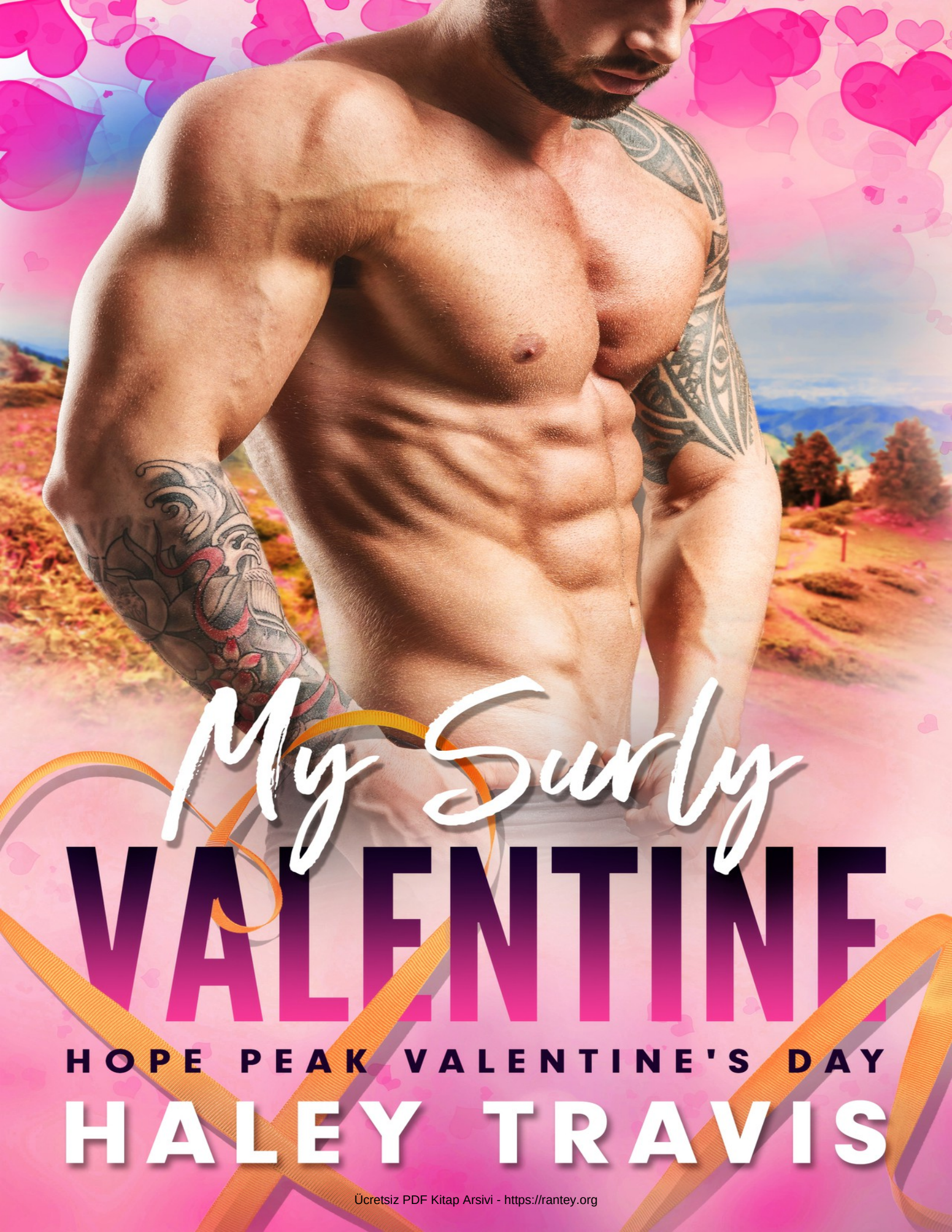
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My Surly

VALENTINE

HOPE PEAK VALENTINE'S DAY

HALEY TRAVIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BENİM SOMURTKAN SEVGİLİM

UMUT ZİRVESİ SEVGİLİLER GÜNÜ

HALEY TRAVIS

Telif Hakkı © 2025 Haley Travis tarafından. Tüm hakları

saklıdır. Rosemary Stewart tarafından düzenlenmiştir.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde iletilemez veya çoğaltılamaz. Bu kitap yetişkinlere satılmak üzere hazırlanmıştır. Tüm ana karakterler 18 yaşından büyüktür. Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişilerle veya belirli yerlerle veya ayrıntılarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir veya hayali olarak tasarlanmıştır.

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Sonsöz](#)

[Önizleme](#)

[Ayrıca yazar: Haley Travis](#)

O Oğlum. Bu gerçekten kötü bir fikirdi. Arabayı yavaşça tepeye doğru sürüyorum, ön camdaki hafif yağmuru görmeye çalışarak yer işaretlerini arıyorum.

Son dönüşten pek emin değilim.

Kuzeye gitmemi söylüyordu, sola gittiğime eminim ama... belki de değildir. Bu dolambaçlı yollar beni tamamen döndürdü ve GPS Hope Peak'e beş dakika kala çalışmayı durdurdu.

Bu dağ kulübesi buna değse iyi olur. Arkadaşım Carla, yıllardır buraya gelmemiş olmasına rağmen, büyükbabasının kulübesinin gençken "sevimli" olduğunu hatırladığını söyledi. Görünüşe göre tüm geniş aile ara sıra kaçmak istediklerinde burayı kullanıyormuş ama Şubat ayında asla.

Farlar sonunda küçük ahşap bir kulübe bulduğunda içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Hmm. Beklediğimden biraz daha küçük.

Büyük bir çakıl park yeri var ve rüzgârdan korunmak için kulübenin arkasına çekiyorum. Carla buranın neredeyse her zaman rüzgarlı olan bir dağ köşesinde olduğu konusunda beni uyarmıştı. Ayrıca yolların sık sık bozulduğunu ve çok yağmur ya da kar yağarsa yerimden kıpırdamamam gerektiğini söylemişti.

Her neyse. Ben yaptım.

Yol, inanılmaz dik bir tepeye benzeyen kulübenin yanından devam ediyor. Bununla uğraşmak zorunda kalmadığıma gerçekten çok sevindim: küçük arabamın neredeyse kel olan lastikleri bunu asla başaramazdı.

Bavulumu, sırt çantamı ve küçük yiyecek torbalarımı ön verandaya taşımak iki seferimi alıyor. Anahtarı bulana kadar kapı çerçevesinin üst kısmını yokluyorum, ancak alışkanlıktan dolayı kapının kilidini açmadan ve hemen yanındaki ışık düğmesini açmadan önce sertçe vuruyorum. Sonra termostatu açıyorum.

İlginç. Ne beklediğimden emin değilim ama bu değildi. Carla burayı eski bir aile sığınağı gibi gösterdi. Masa oyunları, aile fotoğrafları, belki birkaç patika haritası bekliyordum. Bunun yerine, tek odalı kulübe temiz ama sade. Kalın panelli duvarlar. Tabak ve kupalarla dolu açık raflar. Birkaç yaban hayatı ve hayatta kalma kitabıyla birlikte basılı kitaplarla dolu bir kitaplık. Ağır, lacivert yorganlı bir kral yatak. Küçük, faydacı bir banyo.

İyi. Elektrik var ve banyo musluğunu denediğimde su taze kokuyor. Burası önümüzdeki bir ya da iki hafta boyunca konsantre olup işlerimi halledebilmem için mükemmel bir yer olacak.

Gerçi buradaki son kişinin bulaşıklarını yıkamamış olması biraz garip. Lavaboda kahve fincanı, tabak, bıçak ve çatal bırakmışlar. Belki de fırtınadan önce kalkıyorlardı.

Saat epey geç olduğu için doğruca yatağa gitmeye ve sabah iyice yerleşmeye karar verdim. Isıyı düşürüyorum, sıcak tutan pazen pijamalarımı giyiyorum, sonra da kocaman yatağa sarılıyorum.

Neredeyse *çok* büyük geliyor, sanki bir uçurumun kenarındaymışım gibi. Uzanıp uzun yolculuğun yorgunluğunu atarken yatağımın başucundaki küçük ışığı biraz açık bırakıyorum. Babamla arama biraz mesafe koymanın en iyi yolu gerçekten de buydu.

Üniversiteye gidip iki yıl boyunca İngiliz edebiyatı okumanın beni bir yetişkin olarak görmesini sağlayacağını ve her hareketimi kontrol etmeye çalışmasını engelleyeceğini düşünmüştüm.

Meğer okula gitmeme izin vermesinin tek nedeni, seçeceği müstakbel kocama daha çekici *görünmemi* sağlamamış.

Yani, *ick*.

Yatağın en ucunda yan dönüyorum, ışığı kapatmak için uzanıyorum, sonra top gibi kıvrılıyorum, gerçekten dört gözle beklediğim büyüleyici bir işte üç aylık deneme sürecime başlayacağım için heyecanlıyım. Ayrıca bu büyüleyici dağ kulübesinde, temiz hava ve tam bir yalnızlık içinde biraz huzur ve sessizlik bulma fikrinden de memnunum.

Yakındaki ağaçların dallarının gıcırdaması ve kulübenin etrafında ısıklık çalan rüzgar arasında uykuya dalmam biraz zaman alıyor. Ama sonunda sürükleniyorum

"Cedar's Corner'da yolun sular altında kalma ihtimali yüzde seksen zaten."

"Oh." Odanın etrafına baktığımda, diğer tek mobilyanın dört ahşap sandalyeli bir mutfak masası olduğunu gördüm.

İç çekiyor. "Dinle, Goldilocks, geç oldu ve yatmam gerek. Sen olduğun yerde uyu. Ben kendi tarafımda kalacağım, seni rahat bırakacağım ve bunu sabah çözeceğiz. Anlaştık mı?"

O iri yarı yakışıklının yanında uyumak mı? "Çok adil. Teşekkür."

Yatağa geri kayıyor, ışığı kapatmadan önce aramızda bir karış boşluk olduğundan emin oluyor. "Ben Axton, bu arada."

"Hazel."

Kıkırıyor. "Ormanda kaybolan bir kız için masal kitabı ismi. Mantıklı."

Neredeyse hemen uykuya dalıyor: Nefesinin değiştiği, derinleştiği ve yavaşladığı noktayı tam olarak duyabiliyorum. Sırtım ona dönükken bile aramızdaki boşluğu hissedebiliyor, onun varlığını hissedebiliyorum. Büyük, sıcak ve katı.

Tanıdığım tüm erkeklerden çok farklı. Belki de bu yüzden hissediyorum... bu her neyse.

Uykuya biraz zaman alıyor. Yatağın kenarından sarkmamak için birkaç santim geri çekildikten sonra, hemen arkamdaki adamın sıcaklığını hissedebiliyorum.

Sonra gözlerim yavaşça açılıyor. Birkaç saattir uyuyor olmalıyım - dipsiz bir kuyuya düşmek gibi derin, rüyasız bir uyku, bu yüzden uyandığınızda tamamen yenilenmiş hissediyorsunuz. Sıcacıktım. Yumuşak, mırıltılı bir ses duyuyorum. Kendimi güvende, korunmuş ve hiç olmadığım kadar rahat hissediyorum.

Yavaş yavaş sırtımın Axton'ın göğsüne sıkıca dayandığını fark ediyorum. Kolu karnımın üzerinde asılı, eli belimde duruyor. Derin nefes alışları saçlarımı karıştırıyor.

Gece hangimiz diğerine uzandık bilmiyorum ama bu çok doğal geliyor. Uyumak için mümkün olan en iyi yol gibi.

Pencereye vuran yağmurun kara dönüştüğünü duyuyorum ve yabancının göğsüne memnuniyetle geri sokulurken dışarıda ılık çalan rüzgârı dinliyorum.

Ona bu kadar yakın olmak beni bu kadar topraklanmış ve sıcak hissettiriyorsa, belki de birlikte geçireceğimiz tek gece için bundan yararlanmalıyım.

Değil mi?

F Lanet olsun, hiç bu kadar sert olmamıştım. Bir kadının içine girmek için kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Saçlarının tatlı kokusunu içime çekerken, acaba ne tür küçük çılgınlıklar atardı...

Uykudan uyandığımda, göğsümde yumuşak, kıvrımlı bir kadın ve çelik gibi sert aletimi tuttuğumu fark ediyorum.

Kim bu- Oh.

Doğru.

Hazel. Bu onun adı.

Kahretsin.

Elimi olabildiğince yavaşça gevşetip nefes alışını dinliyorum. Yumuşak ve ritmik ama uyuyup uyumadığını tam olarak anlayamıyorum.

Belli ki bir şeyden kaçıyor. Uyanmasına ve benim ereksiyonumla uğraşmasına gerek yok, ona her baktığımda gözlerimden fırladığına emin olduğum karikatür kalplerden bahsetmiyorum bile.

Ne kadar güzel olduğu beni anında şaşırtmıştı. Uzun, kirli sarı saçlar. Gül goncası dudaklar. Geniş, soluk mavi gözler. Doğal bir güzellik, beni her zaman çılgına çeviren türden.

Nefesi kesiliyor. Uyandı mı? Uykulu bir esnemeye geriniyorum ve sırt üstü dönüyorum. Sonra neredeyse meditatif bir duruma düşene kadar nefesimi düzgün ve eşit olmaya zorluyorum. Birkaç dakika sonra yataktan kalkıp banyoya giriyor.

Dün gece yüksek, yuvarlak göğüsleri dışında vücudunu pek seçemiyordum. Ama bir kez ona sokulduğumda ve o geniş kıvrımlı kalçasıyla... Onu korkutmadan kalkabilmem biraz zaman alabilir, öyle söyleyeyim.

Bir kadın için hiç bu kadar azgın hissetmemiştim. Ama kesinlikle yardıma ihtiyacı olduğu belli olan genç bir bayan için böyle hissetmemeliydim. Ben değil, muhtemelen bir kadına nasıl davranılacağı hakkında hiçbir fikri olmayan huysuz, yalnız bir dağ adamı.

Düşün çalıştığını duyuyorum, hemen kalkıp giyiniyorum, sonra da kahveye başlıyorum. Biraz zaman alıyor, çünkü suyu damlatmaktan daha fazla çalıştırsam su basıncı düşecek.

Tam iki fincanı masaya koyuyordum ki dışarı çıktı, saçlarını yüksek, dağınık bir at kuyruğu yapmış, yüzü yeni fırçalanmış, üzerinde birkaç beden büyük mavi gri bir kazak vardı. Hayal gibi.

"Günaydın, Hazel. Kahveni nasıl alırsın?"

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Sadece biraz süt, eğer varsa." "Badem sütü olur mu?"

"Oh. Um. Tabii."

Dolaptan küçük bir kutu süt alırken bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Sütsüz olanların raf ömrü çok daha uzun," diye açıklıyorum. "Son kullanma tarihlerine dikkat etme konusunda pek iyi değilim." Bu kulübede ne kadar kalacağımı asla tam olarak bilemediğimi açıklamaya hazır değilim.

"Gerçekten, bu harika, teşekkürler."

Oturuyor ve belli belirsiz bir yudum almadan önce kupasına üflüyor. Güzel mavi gözleri parlıyor. "Oh! Bu gerçekten çok iyi."

Birkaç yudum içtikten sonra, güzel küçük izinsiz girenimin sorgulanacak kadar uyanık olduğunu anladım. "Peki... Neden Dockerty kulübesine gidiyordun?"

"Oh." Gözleri masaya düşer. "Yeni bir iş buldum. İlk üç ay için bir tür deneme süreci. Sadece birkaç hafta odaklanabileceğim ve başlayabileceğim sessiz bir yere ihtiyacım var."

"Evde hiç huzur ve sessizlik yok mu?" Bunun beni bu kadar sinirlendirmesi şaşırtıcı.

"Hayır. Babam..." Başını sallıyor. "Her zaman benim işime burnunu sokuyor diyelim ve öyle kalsın, tamam mı?"

Başımı sallayarak pencereye doğru bakıyorum ve karın daha sert yağdığını fark ediyorum. "Doğu tarafına, ağacın altına mı park ettin?"

"Bir ağacın altında, evet."

Parmaklarım masaya vuruyor. "Bu yüzden gelirken arabayı fark etmedim. Muhtemelen birkaç gün boyunca bir kar yağışında mahsur kalacak."

Hazel'ın gözleri irileşiyor ve içgüdüsel olarak elimi onunkinin üzerine koymak için uzanıyorum. "Sakin ol, Goldilocks. Seni fırtınada dışarı atmayacağım. Sadece... Bir yere gitmeye çalışma, tamam mı? Burada benimle güvendesin."

Utangaç bir gülümseme gözlerini aydınlatıyor.

Kahretsin. Eğer burada kalacaksak, itiraf etmeliyim. Bazen piçin teki olarak tanınırım ama böyle bir kıza karşı asla.

Elimi onunkinden aceleyle çekerek fincanımın yanına geri koydum. "Dinle, havayı temizlemem gerek." Beceriksizce yutkunuyorum... Gözlerinde bir parıltı mı var? "Gerçekten dün gece sana dokunmak istememiştim. Uykumda sana uzanmış olmalıyım." Yarı kıkırdıyorum. "Bu kadar güzel kokman benim suçum değil, değil mi?"

Hazel kahkahayı patlatıyor, Tanrı'ya şükür. "Benim hatam olduğunu düşünmüştüm! Çok sıcak olduğun için sana sırtımı dayamak istedim."

"Demek öyle oldu." Doğrulup sert görünmeye çalışırken bir kıkırdamayı daha zor zapt ediyorum. "*Kesinlikle* hepsi senin hatandı. Ama mışıl mışıl uyuduğun için seni affediyorum."

Tatlı tatlı kıkırdıyor. "Teşekkür ."

Uzun zamandır kimseyle şaka paylaşmamıştım. Harika bir his - sanki tüm vücudum hafiflemiş gibi.

Gülmeyi bıraktıktan sonra Hazel'ın bakışları pencereye kayıyor. "Fırtınanın ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı?" diye soruyor endişeyle. "Size engel olmak istemem. Gerçekten diğer kulübeye gitmeliyim."

Arkama yaslandığımda sandalyem gıcırıyor. "Olmaz. Oraya gitmene izin veremem. Güç yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Hope Peak Dağ Melekleri'ne yardım ediyorum - bu bir kurtarma hizmeti. Geçen ay o kulübenin de içinde bulunduğu bölgenin bir kısmının elektriğini kesen bir fırtına oldu. Yaralanan ya da mahsur kalan olup olmadığını kontrol ettik ama orada kimse yoktu. Buralarda arayabileceğiniz başka kimse var mı?"

"Hayır."

Gözlerindeki hüzünden, hikâyesinde çok daha fazlası olduğunu anlıyorum. "Pekâlâ. Konserve yiyecek olarak neyim var bir bakayım. Seni uyarıyorum, kahvaltıda çorba içebiliriz."

"Merak etme, yiyecek bir şeyler getirdim."

Hazel ayağa fırlıyor ve dün gece ben eve gelmeden önce doldurmuş olması gereken dolabı karıştırmaya başlıyor. O gri taytların içindeki biçimli kalçaları ve tatlı kış yanakları ağzımı sulandırıyor.

Kalbimi kabartan sevimli bir gülümsemeyle geri dönüyor. Kahretsin, daha önce hiç kimseyle böyle bir bağ hissetmemiştim. Bu hem şaşırtıcı hem de sinir bozucu.

"İki gün boyunca kahvaltı ve akşam yemeği için ikimize yetecek kadar yiyeceğim var. Ondan sonra belki yollar yolunuzdan çekilip bir otele ya da başka bir yere gitmem için yeterince açık olur."

"Sevgililer Haftası'ndayız kızım. Uygun olan her şey muhtemelen aylardır rezerve edilmiştir." Alt dudağı titremeye başladığında zihinsel olarak kendime lanet ediyorum. "Sorun değil. Günün geri kalanında bunu dert etmemeye ne dersin? Sadece yemek yesek ve işimizi yapsak? Bu yıl tamir edeceğim bazı motosikletler için yapmam gereken bir sürü araştırma var. Senin de... işin her neyse."

"Kulağa hoş geliyor." Hazel dolaptan birkaç şey aldı, sonra bahar güneşinin doğuşu gibi parıldayan bir gülümsemeyle bana döndü. "Biliyor musun, aslında diğer kulübede yalnız olmadığım için memnunum. Sen yanımdayken kendimi çok daha güvende hissediyorum Axton."

Boğazım düğümleniyor. "Güzel."

Vay canına. Beni iyi olarak görüyor. Her şeyin bir ilki vardır, sanırım. Çoğu insan bana şöyle bir bakar ve huysuz, yalnız bir dağ adamı olduğumu düşünür.

Artık yeni bir amacım var. Hazel'a bakmak. Onu sıcak tutmak, beslemek ve güvende tutmak.

Sadece pis ellerimi ondan uzak tutmalıyım. Bir şekilde.

T Tanrıya şükür birkaç hafta yetecek kadar yiyecek getirdim. Böyle devasa bir adam için yemek yapacağımı düşünmemiştim.

Axton brunch için yaptığım avokadolu tost ve çırpılmış yumurtayı sevmiş görünüyordu - ancak tost ilk dürttüğünde "hipster yemeği" diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim. Ama sonra gözlerinin parlaması için sadece bir ısırık yetti. Vay be.

Benimle her güldüğünde onu şaşırtıyor gibi görünüyor. Belki de uzun zamandır burada yalnızdır ve kışın biraz huysuzlaşır.

Taze bir kahve ve dizüstü bilgisayarımın mutfak masasına oturdum ve projeme gömülerek birkaç saat geçirdim.

Bir ara elimi uzattığımda bardağımın sessizce yeniden doldurulduğunu fark ediyorum. Çenemi kaldırıp Axton'ın dizüstü bilgisayarıyla yatağa yayıldığı yere bakıyorum. Çok sessizdi. Bu kadar büyük bir adamın bir panter gibi sessizce hareket etmesi garip.

Bir süre sonra yemeğe başlamak için ayağa kalkıyorum, gerginliğin garip düğümlerinden kurtulmak için omuzlarımı yuvarlıyorum.

"Çalışırken yeterince hareket ediyormuşsun gibi görünmüyor." Beni incelerken gözlerim Axton'a kayıyor. Yemek yaparken ve kendi alanında hareket ederken beni izlediğini fark ettim. Ürkütücü gelmiyor, daha çok merak ediyor gibi. "Bir dakika otursana."

Ben dizüstü bilgisayarın başına oturuyorum, o da gelip kalın bir felsefe kitabıyla bilgisayarını iki santim yükseltiyor. Sonra kalın bir yün kazak ayarladı.

Arkama yaslandığımda biraz yastıklama sağlamak için sandalyenin arkasına.

"Kendini bu kadar iyi hissettiğin bir anda seni rahatsız etmek istemedim. Ama bu şekilde çalışmaya devam edersen, eninde sonunda bir şeyleri kıracaksın."

Dik oturarak omuzlarımı birkaç kez daha yuvarlıyorum. "Eminim haklısındır. Yer değiştirmeyi unutmamaya çalışacağım."

Elleri nazikçe omuzlarıma iniyor. "İzin verir misin?" "Elbette."

İzleyenler, güçlü elleri olan bir adamın üç dakikalık bir omuz masajı yaptığını göreceklidir. Bana ise bir su birikintisi içinde eriyormuşum gibi geliyor. Her nasılsa Axton gergin kaslarımı açmak için her bir basınç noktasını biliyor.

Her şey yerine oturduğunda, birkaç dakika daha başparmaklarını boynumun arkasında hafifçe gezdiriyor. Hâlâ gerginliği azaltıyor ama dokunuşunda başka bir şey var... okşamaya daha yakın bir şey. Kendimi ona doğru eğilirken buluyorum, asla durmasını istemiyorum.

Bu sabah erken saatlerde beni çok yakınımda tuttuğunda da aynıydı. Bu kocaman, sıcak ellerin üzerimde olması içimde şehveti uyandırıyor, karanlık ve ağır, zihnimi bir saniyeden fazla tüketmesine izin verdiğim her seferinde.

"Daha iyi misin?" Sanki... saçmalık... eski dostlarmışız gibi omzuma dostça bir şaplak attı.

"Çok daha iyi. Teşekkür."

Yardım tekliflerini bir kenara iterek hafif bir öğle yemeği hazırladım. Birkaç ısırik aldıktan sonra bana bir bakış attı. "Bu harika, Hazel. Teşekkür ederim."

"Alanınızı paylaştığınız için teşekkür ederiz."

Axton sürekli ağzıma bakıyor gibi görünüyor. Bunu başka biri yapsa kendimi mahcup hissederdim. Onunlayken kendimi dudaklarımı yalarken ve mümkün olan en baştan çıkarıcı şekilde küçük ısıriklar alırken buluyorum. Onun beni öpeceği düşüncesi, omurgamın arkasına gitmeyi reddeden bir karıncalanma gönderiyor.

"Peki, çok okumak dışında ne yaparsın?" diye sordum. "Ve motosiklet tamir ediyorum." "Şu ve bu." Kaşları kalkıyor, sonra iç geçiriyor. "Bir atölyem var

Ahşap işçiliğini öğrendiğim yer. Sağlam ve rahat sandalyeler yapmakta oldukça iyi olduğum ortaya çıktı. Yılda iki kez daha büyük bir kamyon kiralayıp bunları Lindsay teyzeme götürüyorum, o da bunları döküyor ve dükkanında satıyor."

"Hey, insanların her zaman sandalyeye ihtiyacı vardır."

Başını sallıyor. "Antika bisikletler ağır iş. Bir de bisiklet kulübündeki bazı adamlarla bilardo oynuyorum. Bu beni yazın birkaç kez eğlendiriyor." Axton doğruldu ve bana baktı. "Peki ya sen? Neyden kaçtığını söylemek ister misin?" Gözleri benimkilerle buluştu. "Belki yardımcı olabilirim."

Tükürsem daha iyi olacağına karar verdim. "Babam kendini önemli bir işadama sanıyor. Yani, doğru, birkaç şirketi var ama besin zincirinde olduğundan çok daha yukarıdaymış gibi davranmayı seviyor, anlıyor musun?"

Axton homurdanıyor. "Evet."

"Ayrıca bana sahip olduğunu düşünüyor gibi görünüyor." Parmaklarım masanın üzerinde sıkışıyor. "Rakiplerinden bazılarının kızları uygun olmayan erkeklerle çıkıyor. Babam, uygun biriyle bir an önce evlenirsem, bunun kendisini süper geleneksel ve dolayısıyla istikrarlı göstereceğini düşünüyor."

Axton'ın yüz ifadesini okuyamadığım için devam ediyorum. "Daha spesifik olarak, baş iş ortağının oğluyla evlenmemi ve iki şirketi birbirine bağlamamı istiyor. Yeni Yıl'da anlaşıcağımızı düşünüyordu. Ama olmadı."

Homurdanıyor. "Ne yani, adam senin için yeterince güzel değil miydi?"

"Aman Tanrım." Kıkırdamamı engelleyemedim. "En az altı ya da yedi kez karşılaşmış olmamıza rağmen neye benzediğini zar zor hatırlıyorum." İstemsizce ürperiyorum. "Ayrıca tamamen kendini beğenmiş biri. Tüylerimi diken diken ediyor."

"Bu Romeo'nun adı ne?"

Gözlerim doldu. "Fern. Fern Crawford."

"*Eğrelti otu mu?* Bitki gibi mi? Bu bir kız ismi değil mi?" "Ferdinand'ın kısaltması.

Büyükbabasının adı."

Axton'ın birkaç kez kıkırdadığını duymuştum, arada birkaç yarım kahkaha da atmıştı. Bu sefer kahkahalarla kükrerken başı geriye düştü ve masayı tokatladı. "Fern. Kendini beğenmiş baban sana *Fern* adında solgun, küçük bir şey mi ayarlamak istiyor? Bu da ne böyle?"

Ben de ona katılıyorum, o kadar gülüyorum ki gözlerim .

"Biliyorum. Bu en kötüsü." "Annen tüm bunların neresinde?"

Kahkahalarım azalıyor. "Annem babama karşı çıkmıyor. O... Şey, o sadece yapmaz."

"Kahretsin. Özür dilerim." Parmakları masaya vuruyor. "Bekle. Baban yılbaşında ikinizi bir araya getirmeye çalıştı. Bu, bu hafta Sevgililer Günü havai fişeklerini beklediği anlamına mı geliyor?"

"Nasıl tahmin ettin?" Parmaklarımı şıklatıyorum ve dramatik bir hareketle onu işaret ediyorum. "Kelimenin tam anlamıyla tepelere doğru yola çıkıp Hope Peak'teki yanlış kulübeye bir başka nedeni."

Sırıttırıyor, tavuk ve brokoli pilavına geri dönmekten önce başını sallıyor. Tam o sırada telefonu gürültüyle çalıyor ve beni zıplatıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor, şarj cihazından almak için acele ediyor. "Bu kurtarma ekibinin zil sesi. Ben aslında grubun bir parçası değilim ama bazen fazladan bir çift ele ihtiyaç duyduklarında arıyorlar. Marketten istediğin bir şey varsa bana hemen bir liste yazabilir misin?" Kalın bir sweatshirt ve sıcak tutan çoraplarını giymeye başlamıştı bile, dikkatimi tekrar zarif ve kaslı vücuduna çekti.

Bir kâğıt parçası alıyorum ve iyi olduğumu bildiğim yemeklerden bazılarını yapmak için birkaç şey not ediyorum. "Bu havada araba kullanmamamız gerektiğini sanıyordum."

"Sen, ben değil." Listeyi benden alıyor, gözlerinde garip, sessiz bir gülümseme var. "Kamyonum karda tam bir canavardır. Muhtemelen kayak merkezi yakınlarında bölgeyi iyi bilen birinin rehberliğine ihtiyaçları vardır."

Ben endişemi yüz ifademden uzak tutmaya çalışırken o ağır paltosunu ve siyah örgü şapkasını çekiştiriyor. Kapıda duraklıyor ve bana numarasını yazmak için duruyor.

"Beni güvenecek kadar iyi tanımadığını biliyorum Hazel." Alçak sesi zengin ve çakıllı. "Ama seni burada asla terk etmem. Söz veriyorum, birkaç saat içinde döneceğim. Bana mesaj at ki numaran bende olsun."

"Tamam. Teşekkürler."

Ona koşup vedalaşmak istiyorum. Dün gece onun kollarında hissettiğim şefkati daha fazla hissetmek için. Onun yerine, "Sıcak kal." diye ekliyorum.

Axton kapıyı arkasından sıkıca kapatıyor, sonra büyük bir kamyonun kükremesini duyuyorum. Tepeden aşağı kolayca sürerken camdan dışarı bakıyorum. Aman Tanrım. Benim arabam her yere kayardı.

Kalmama izin vermesi ve bu konuda çok tatlı davranması çok nazik bir davranış. Belki de gözlerimiz her buluştuğunda arzu dalgaları hissetmem yanlış. Bana sarılmasını hayal etmek. Bir şekilde bunu tekrar yapmasını sağlayabilir miyim diye merak etmek?

Hope Peak'e sadece yeni işimi değil, yeni hayatımı da kontrol altına almak için geldim. İri yarı, seksi bir dağ adamıyla birlikte olmak, hedefime giden yolda kesinlikle iyi bir başlangıç olacaktır.

AKarda kulübeme doğru ilerlerken GPS, yolun derin kayaların patlatılmasıyla oluşturulduğu yerde yaklaşık bir buçuk mil boyunca kesiliyor. Hazel'ın dönüşü kaçırdığı yeri tam olarak görüyorum. Tanrı'ya şükür öyle yaptı. Zavallı meleğin burada elektriksiz ve ısısız kalması düşüncesine dayanamıyorum.

Hazel buraya tek başına gelerek hayatının dizginlerini eline alan ve babasına boyun eğmeyi reddeden cesur bir genç kadındır. Dürüst olmak gerekirse, babasının planı muhtemelen daha kolay bir yol olurdu - zengin bir adamla evlenmek ve onun küçük güzel karısı olmak.

Ancak bu sabah bilgisayar ekranına odaklanışından, kendi hırsları olduğunu söyleyebilirim.

Bir yanımda onu tanımak için savaşıyor. Burada kalmayacağı çok açık. Hayatı için tasarladığı şey her ne ise, küçük bir kasabada yaşamayı içermiyor.

Yine de zihnimin "*Ya öyleyse?*" diye sormasına engel olamıyorum. Ya burayı gerçekten sevdiyse? Ya küçük kasaba hayatının ona göre *olduğuna* karar verdiyse? Ya hayatının amacını sadece bir dizüstü bilgisayar ve bir cezveyle gerçekleştirebileceğini fark etseydi?

Ya onu ne kadar korumam ve önemsemem gerektiğini anladıysa?

Neyse ki, çocuklara yardım etmeyi bitirebildim, yiyecekleri aldım ve o saplantılı tavşana tamamen düşmeden önce kulübeye geri dönebildim.

Delik. Kamyonun yanaştığını duyduğundan emin olmama rağmen, yine de açmadan önce kapıya vuruyorum. İstedğim son şey onu korkutmak.

Hazel dizüstü bilgisayarını ve not defterini kaldırmaya başladı bile.

"Mükemmel zamanlama!

Aç olduğunuzu varsayarsak, akşam yemeği yaklaşık on dakika içinde hazır olabilir."

"Öyleyim, teşekkürler." İki büyük poşeti masanın üzerine koyuyorum ve ben daha ceketimi bile çıkaramadan onları yerleştirmeye başlıyor. Kahretsin, kollarımı ona dolamak ve o kıvrımlı vücudu tekrar üzerimde hissetmek istiyorum.

Botlarımı çıkarırken odaya bakıyorum. Her şey biraz daha parlak görünüyor. "Burayı temizliyor muydun?"

Güzel mavi gözleri benimkilere dikiliyor ve bana en tatlı gülümsemesini sunuyor. "Evet? Umarım sorun olmaz."

"Elbette. Ama senin de yapman gereken işler var."

Gülüyor. "Bu bir verimlilik numarası. Kırk dakika çalıştıktan sonra zıplayıp esnemem gerektiğinde... çünkü *birisi* bana yeterince hareket etmediğimi söylemişti... bir şeyler temizliyorum. Bundan yorulduğumda, bilgisayara geri dönüyorum. Her görev değiştirdiğimde mola veriyormuşum gibi hissediyorum."

"Ya da kendini çok yoruyorsun." Kaşlarımı çatıyorum ve bir saniyeliğine gülümsemeye dönüşüyor. Daha fazla şikâyet edemedi harika bir şeyin kokusu çarpıyor burnuma. "Bu inanılmaz kokuyor."

"Oh, güzel. Sadece birkaç kez yaptım."

Ona şaşırtıcı derecede rahat hissettiren bir sırtıma yapıyorum. Daha önce hiç bu kadar sert ya da bu kadar sık gülümsediğimi sanmıyorum. "Hızlıca bir duş alacağım o zaman."

"Tabii. Acele etme."

Her zaman yaptığım gibi, yatağın yanındaki giysilerimi otomatik olarak çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum. Hazel'ın dün gece üzerimde şortumdan başka bir şey yokken bana nasıl baktığını düşünürsek, tekrar böyle bir şoka ihtiyacı yok.

Elimde kıyafetlerimle banyoya girdiğimde, ocakta bir şeyler karıştırırken kıvrımlı poposuna uzun uzun bakıyorum. Böyle bir güzelliğin sürekli evimde dolaşması nasıl bir şey olurdu?

Başımı iki yana sallıyorum, sonra kapıyı arkamdan kilitliyorum ve bastırdığım şehvetin bir kısmını boşaltmak için duşta başka bir şeyi iyice sallamam gerektiğini fark ediyorum.

On beş dakika sonra masaya oturdum. Hazel çok gurur duyduğu bir tür süslü biftek ve makarna yemeği servis ediyor.

Tadına baktığımda inlememek için elimden geleni yapıyorum. "İşte bu kadar. İşe alındın. Bu kulübede tam zamanlı şef. Sana ne istersen öderim, sonsuza kadar."

Hazel gülüyor, gözleri parlıyor. Yemeğe başlarken bana Hope Peak hakkında birkaç soru soruyor, sonra sohbet raflarımdaki tüm kitaplara dönüyor.

"Peki, bu kadar heyecanlandığın iş nedir?" diye sorduğumda tabağım neredeyse temizdi.

İşıldıyor. "Gelecek vaat eden bir edebiyat podcast'inin yeni okuyucusuyum."

Gözlerimi kırptıştırıyorum, boş boş bakıyorum. "Sıradan insanlar bunun ne anlama geldiğini biliyor mu?"

Gülümsüyor. "Yazarlardan gelen başvuruları kabul eden herhangi bir edebiyat basını, dergisi veya podcast'i, gözden geçirilmesi gereken devasa bir yığınla sonuçlanır. Birinin her şeyi okuması ve kategorize etmesi gerekir."

Elimi onunkine uzanmaktan alıkoyarak başımı sallıyorum. "Saçmalıkları ayıklamak gibi mi?"

"Aynen öyle. Üç kategoride karar kıldım. *Henüz hazır değil*, bu benim kibarca hayır teşekkür deme şeklim. *Çok yakın* - bu da insanlara çalışmalarının neredeyse hazır olduğunu ya da şu anda bizim için doğru konu olmadığını, ancak lütfen tekrar gönderin diyeceğim. Son derece iyi yazılmış ve konuya uygun olan parçalar *Heck yes* yığına gidecek ve notlarımla birlikte yapımcılara gönderilecek."

"Ne tür konular?"

"Yapımcıların ve sunucunun bir listesi var." Hazel genişçe sırtıyor. "İşte bu yüzden işime devam edebileceğimi düşünüyorum. Son bir buçuk yılda yaptıkları her şeyi ve gelecekteki programlar için ilgilendiklerini söyledikleri tüm konuları kategorize eden bir elektronik tablo derliyorum. Ayrıca film, televizyon ve kitaplardaki güncel trendler için de bir yer var. Böylece her şeyi hem yazı kalitesi *hem* de aradığımız konulara uygunluk açısından kategorize edebiliyorum. Sanırım bu benim gizli sosum."

Koltuğumda geriye yaslandığımda sandalyem gıcırıyor. Başkaları için sağlam şeyler yaptığım halde, bu kulübedeki mobilyaların ne kadar ucuz olduğunu unutmuşum. "Yani seçim yapmalarını kolaylaştırmak için başvuru selini düzene mi sokuyorsunuz?"

"Aynen öyle."

"Ya sevdiğiniz ve seçmelerini çok istediğiniz bir parça varsa?"

Gülümsüyor, gözleri dans ediyor. "Belki bunlara birkaç yıldız ekleyebilirim diye düşünüyordum."

Bulaşıkları birlikte yıkarken podcast hakkında daha fazla sohbet ediyoruz; ondan çok etkileniyorum. İngiliz edebiyatı okumuş ama Hazel klasiklere bağlı kalmak yerine modern edebiyatı kitlelere ulaştırmaya odaklanmış görünüyor.

O dizüstü bilgisayarıyla yatağına kıvrılıp kitap okuyor, ben de bir süre kendi kitabımla masada oturuyorum. Umarım sayfaları endişe verici derecede yavaş çevirdiğimi fark etmez. Ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Sadece bir tam gündür burada ve kulübem şimdiden daha güzel görünüyor. Sessiz ve okurken beni yalnız bırakıyor. İyi huylu. Çalışkan. Güzel ve çabuk gülüyor. Bir erkeğin bir kadında isteyebileceği her şey. Ama konsantre olmamı imkânsız hale getiren şey onun çiğ duygusallığı. O büyük, meraklı gözlerle bana her baktığında, kıyafetlerini yırtma ihtiyacı beni tekrar vuruyor.

Daha konuşmamışken uykumda içgüdüsel olarak ona sarıldıysam, bu gece dürtülerimi nasıl kontrol edebileceğim? Yine de deneyeceğimden eminim... kontrol etmek için her saat başı kendimi uyandırmam gerekse bile.

Hazel'in esnediğini görünce ayağa kalkıp geriniyorum. "Bu saatte mi?"

"Evet." Dizüstü bilgisayarını prize takmak için ayağa fırlar ve dişlerini fırçalamak için banyoya gider.

O dönmeden önce şortumu çıkarıp yatağına atıyorum. Yorganın altına girip ışığı kapatırken sırtım ona dönük, "İyi geceler" diye fısıldıyor.

"İyi geceler."

Uyumasını bekliyorum. Uyumuyor. Dışarıda rüzgâr ılık çalıyor ve kulübe yeterince sıcak olmasına rağmen bu ses onu tedirgin ediyor gibi görünüyor.

Yaklaşık yirmi dakika Hazel'in savruluşunu dinledikten sonra yüzünü ona dönüyorum. "Üşüdün mü?"

"Belki birazcık, sanırım."

Söyleme, söyleme, söyleme, zihinsel olarak kendime bağırıyorum. O-

"Eğer geri çekilip beni tekrar ısıtıcı olarak kullanmak istersen, çekinme." Lanet olsun.

Ama saniyeler sonra kollarım onun yumuşak kıvrımlarıyla, burnum ipeksi saçlarının hafif kokusuyla ve kulaklarım yumuşak bir uğultuyla doldu. "Çok daha sıcak. Teşekkür ederim, Bay Furnace."

"Kolum çok ağırısa bana dirsek atmaktan çekinmeyin." Kıs kıs gülüyor. "Tamam."

Onun tatlılığını içime çekerek, Hazel'in bedenini benimkine sararak uykuya daldığını hissedecek kadar uzun süre uyanık kalmayı başarıyorum. Bana güveniyor. Bu yakınlığı en az benim kadar arzuluyor.

Ve dair kendime yemin etmiş olsam da, yarın bir yığın çizgiyi aşacağım.

I seğiriyor, çırpınıyor ve irkilerek uyanıyorum. Buna şaşırmadım. Her zaman sarsak bir uykucu olmuşumdur.

Sanki sekiz saat boyunca hiç kıpırdamadan uyumuşum gibi geliyor. Sonra sırtımın tekrar Axton'ın göğsüne gömüldüğünü fark ediyorum. Kalın kolu sol tarafıma dolanıyor, parmakları sağ kaburgamın üzerinde yayılıyor. Sıcak nefesi başımın tepesini sıyrıyor, çenesi saçlarıma zar zor değiyor.

Onun sıcak varlığını koruyucu bir battaniye gibi etrafımda hissetmek rahatlatıcı. Daha da ötesi, sıcak, yani *seksi*.

Axton *inanılmaz derecede* seksi. Kulübede bir panter gibi hareket etmesinden, konuşmadan önce düşünmesine ve her güldüğünde şaşırmış gibi görünmesine kadar.

Ve o gözler! Beni takip etme şekilleri. Beni incelemeleri. Onu üzen bir konu açılırsa daha da koyu kahverengi, neredeyse siyah oluyor.

Babamın beni kontrol etmeye çalışması konusu gibi. Axton'ın kesinlikle bununla bir sorunu var. İçimi eritiyor.

Ona biraz daha sokuluyorum, bacaklarımı onunkilere sürüyorum. Sonra nefes alış verişinde bir değişiklik duyuyorum.

"Uyanık mısın?"

Sözleri kulağıma yumuşak, sert bir hırıltı gibi geliyor ve kalçalarımın arasında sıcaklık birikmesine neden oluyor. "Değil... gerçekten mi?"

"Ben de öyle." Parmakları tenimde sıkılaşıyor, sonra çenesiyle başımı biraz kendisine doğru eğiyor. "Görünüşe göre sana daha da sıkı sarılmışım.

dün gece uykumda."

"Evet." Nefesim dengesiz. "Yine de sorun değil."

Tekrar yer değiştiriyor ve birden sırtımdaki yumrunun ne olduğunu fark ediyorum. O sert. *Benim* için. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor.

Vay canına. Bu her şeyi değiştirir.

"Uykumda sana sarıldığım için beni affedecek misin? Öylece?"

Yüzümü ona dönerek, dudaklarımız birbirinden ancak on santim uzaklaşana kadar kayıyorum. "Evet."

Karlı pencereden gelen ışık çok zayıf ama bir sırtışı ana hatlarını hissediyorum. "Ya yanlışlıkla seni uykumda öpersem?"

Tekrar kayıyorum, omzunu kavramak için hareket ediyorum. "Bunun için de seni affedeceğimden oldukça eminim. Ama emin olmanın tek bir yolu var."

Sağ eli kışımı sıkıca kavrarken burnu benimkine değiyor. Bir iniltiyi bastırıldığını duyabiliyorum. Sonra donup kalıyor, neredeyse karanlıkta gözlerimin içine bakıyor.

"Hazel." Sesi sert ama uykudan değil. "Ya seni tam olarak uyumadığımız bir anda öpersem?"

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Onu istiyorum. Beni istediği gibi almasını istiyorum. Sadece kelimeleri tam olarak bulamıyorum. Nefesim kesiliyor ve hafifçe başımı sallıyorum.

Gözleri parlıyor. "Beni omzumdan yakaladın bile, Goldilocks. Beni it ya da kendine çek. Seçim senin."

Daha da eriyorum. Axton gerçekten de ilk öpücüğümüzü kendisi almak yerine beni başlatmaya mı zorluyor? Her nasılsa, bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey.

Parmaklarım yavaşça gerilerek omzunu kendime doğru çekiyor, bu da onun geri kalanını da yakınlaştırıyor.

Dudaklarımız bir şehvet patlamasıyla buluşuyor. Vücutlarımız zaten birbirine bastırılmıştı, ama şimdi her bir temas noktasını arayarak kayıyor ve hareket ediyorlar. Kocaman eli başımın arkasını kavrarken dudaklarım ayrılıyor.

"Çok ateşli." Sert sesi içimi sızlatıyor.

Farkında bile olmadan hayalini kurduğum türden bir adam bu. Beni sadece iş arkadaşlarını etkilemek için bir ödül eşi olarak isteyen bir iş adamı değil. Bu adam beni *ben olduğum* için istiyor.

Öpüşmemizin ne kadar derin ve çılgınca hale geldiğinden nefesim kesiliyor. Sonunda bir hırıltıyla geri çekiliyor, yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor, dişleri tenimi hafifçe sıyrıyor. Devasa sikini yanlış anlamak mümkün değil.

Aramızda, elik gibi sert, yavaşça kalça kemiğime doğru sürüklüyor. Axton her yönüyle iri bir adam ama... bir yanı kesinlikle kocaman.

Tepeden tırnağa kontrolsüz bir şekilde rperdiğimde kıkırdıyor. "Sorun nedir, Goldilocks... Birkaç tane denedin ve bu tam olarak *doğru mu* olacak?"

Açık olduğunu düşünmüştüm. Sanırım bunu yüksek sesle söylemem gerekecek. "Boyut olarak demek istiyorsan... Hiçbir fikrim yok. Yani, ben hiç..."

Işık artık yeterince parlak olduğundan gözlerindeki değişimi fark edebiliyorum. nce şaşkınlık, sonra daha karanlık bir şey. "Sihirli bir şekilde yatağımda beliren tatlı, seksi kız bakire mi?"

"Evet."

Tekrar inlerken dudakları kulağıma değiyor ve kıımı sıkıca tutuyor, kocaman sikini pijamamın önüne srtyor, sürtünme amımı ateşliyor. O kadar samimi ki başım dönüyor.

"Sanırım bunun nasıl gideceğini biliyorum. Sen iyi bir küçük kızsın ve buna hazır olmadığını söyleyeceksin." Bir başka uzun, yavaş hareket meme uçlarını o kadar sıkıyor ki ağrıyorlar. "Ama iten içe bunu istediğini biliyorum, değil mi bebeğim? Büyük kötü adamın o küçük ateşli amcığını hissetmesini istiyorsun. Seni iyi hissettirmesini istiyorsun. Tüm sıkıntılarını yok etmesini. Seni yle bir boşaltsın ki yıldızları gresin."

Ona karşı kıvranıyorum, zihnim kontrol ederken bedenim kontrolü alıyor. "Uh-huh," tek başarabildiğim bu.

Elini üstümden çekiyor ve sert parmak uçları sırtımda geziniyor. Kalçalarım istemsizce onun uzunluğuna karşı sallanmaya başlıyor, nasıl hissedeceğini hayal ediyorum...

"Biliyorum bebeğim. İyi bir sikişe ihtiyacın var. Ama benim için hazır olduğunu bilmeden bunu yapamam." Beni sertçe öpüyor, neredeyse dudaklarımı emiyor. Trans halindeyim, içimde dolaşan arzu dalgalarıyla büyülenmiş gibiyim. Parmakları yanıma doğru hareket ediyor, pijama pantolonumun içine, klotumun içine kayıyor. Yavaşça kalça kemiğime doğru ilerliyor, ben ona karşı çılgınca kıvranırken masaj yapıyor ve gıdıklıyor.

"Ama sen soracak kadar kendini kontrol edene kadar olmaz." Burnumun ucunu öpüyor, sonra beni nazikçe ama sertçe itiyor, beni nefessiz ve titreyerek bırakıyor.

Belki de haklıdır. Belki de böyle büyük bir karar vermeden önce kendime gelmeliyim.

Ben her zaman tüm bilgileri alan, sonra da gerçekler, mantık ve içgüdülerimin bir karışımına dayanarak seçim yapan bir insan oldum.

Ama içgüdülerim bana bu inanılmaz deneyimi paylaşmam gereken kişinin Axton olduğunu söylüyor.

I Kulübemde karda kaldığımız için bu kadar mutlu olmamalıyım. Ama birlikte geçirdiğimiz bu zaman Hazel'i tanımak için hızlandırılmış bir kurs gibi geliyor - daha da önemlisi, onun benimle rahat etmesini sağlamak.

Gözlerimi yine kitabımdan kaldırıp, parmakları tuşların üzerinde gezinirken dizüstü bilgisayara bakmasını izliyorum. Çok çalışkan biri, vermeliyim. Uzun süre hareketsiz oturmayan türden bir insan. Bunun, buradaki yaşam için uygun olabileceğinin açık bir göstergesi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Hazel'in omuzlarındaki ürperiyi izlerken dışarıda ıslık çalan rüzgâr kulübeyi neredeyse sarsıyor. Sessizce ayağa kalkıyorum, dolaptan ağır örgü hırkalarımın birini alıp ona sarıyorum.

"Teşekkür ederim." Bana bakıyor ve ne kadar nefes kesici bir güzelliğe sahip olduğunu bir kez daha fark ediyorum. Kazağını çekiştiriyor, manşetlerini kıvrıyor. çalıştığında, ortada sadece bir düğme olduğunu hatırlayınca utaniyorum.

"Üzgünüm, diğer üç düğme ." "Onlar hala sende mi?"

Başımı kaşıyarak etrafıma bakıyorum. "Bilmiyorum. Eğer ben buradayken düşmüş olsalardı, mutfaktaki çöp çekmecesine atardım."

Hazel sırtarak ayağa fırlıyor. "Bakalım burada düşmüşler mi?"

Çekmeceyi karıştırıp düğmelerden ikisini bulduğunda, aklıma 25 x 25 metrelik bu kulübede yıl boyunca yaşadığımı düşündüğü geldi-

yuvarlak. Onu düzeltmeli miyim? Buna inanmasının benim lehime olup olmadığından emin değilim.

Kazağı çıkarıyor. "İğne ve ipliğin nerede?"

"Ah... İlk yardım çantasında böyle bir şey var mı?" Un tenekesinin arkasına saklandığı raftan indirdim.

Hazel kalbimi kabartan arsız bir sırıtişla bana bakıyor. "Nasıl olur da hem hayatta kalmaya çalışan bir adam olup hem de düğme dikmeyi bile bilmezsın?"

Kolumdan tutup beni bir sandalyeye doğru itiyor. İğneyi geçirirken ve gösterirken her hareketini inceliyorum. Sonra her şeyi bana uzatıyor. "Gördün mü? Kolay. Şimdi sıradakini sen yap."

Mesele sadece bana bunu yaptıracak kadar zeki olması değil. Bana biraz patronluk taslayacak kadar kendine güveniyor.

Hazel beni ilk gördüğünde çok korkmuş görünüyordu. Elbette korkuyordu: karanlıkta, o uyurken tanışmıştık. Ama acaba o da benim kim olduğumu ve kimseyle konuşmayan huysuz biri olarak ün saldığımı biliyor muydu diye merak ettim.

Tam olarak hayal ettiği türden bir erkek arkadaş değil.

Kesinlikle onu partilere götürecek ya da arkadaşlarını etkileyecek türden bir adam değildi. "Bisikletli İsa." Yeni bıçakladığım parmağımı ağzıma sokuyorum.

"Bu karmaşık şeylerle nasıl çalışıyorsunuz?"

Hazel incelemek için parmağıma uzanıyor. "Bence yaşayacaksın. Devam et."

Sonunda kollarını bana doladığında şiddetli bir sarılma alacak kadar iyi bir şekilde işi bitiriyorum. "Aferin."

Bu ateşli küçük güzelliği kollarımda hissettiğim için kan hemen güneye akıyor. Onu bana sararken dudaklarım saçlarının tepesinde geziniyor. Onu tekrar kucaklayabilmek için yatağa girene kadar bekleyemiyorum.

Ellerim sırtını nazikçe okşuyor ve onu göğsüme bastırıyor. Tatlılığını içime çekiyorum, kollarım onu kaldırmaya ve umarım yatağa taşımaya hazırlanırken geriliyor, o sırada telefonu bip sesi çıkarıyor.

"Oh!" Onu almak için kollarımdan kurtuldu. Sonra bir sandalyeye kayarken yüzü düştü.

Göz açıp kapayıncaya kadar önünde diz çöktüm. "var?" Uzun bir iç çekiş omuzlarını sarsıyor. "Babam nerede olduğumu biliyor."

Dişlerim bir an için gıcırdıyor. "Telefonunda takip cihazı mı var?"

"Evet. Kapattığımı sanıyordum. Ona bir arkadaşım da kalacağımı söyledim ve o da bunu sorun etmedi."

"Telefonunda neden bir takip cihazı var?"

Güzel mavi gözleri dramatik bir şekilde dönüyor. "Olduğundan daha önemliymiş gibi davranmasının bir başka yolu. Zengin CEO'ların kızlarının kaçırılmasını önlemek için önlemler aldığına dair bir şeyler duymuş. Tabii ki o da bunu yapmak zorunda."

"Telefonunuzu inceleyip hepsini silebilir miyim?"

Telefon tekrar biplerken bile başını sallıyor. Dağın bu bölgesinde telefon çekmiyor ve aynı anda bir sürü mesaj geliyor gibi görünüyor. Birini okuyor, sonra diğerine geçiyor ve gözleri açılıyor. "Buna inanamıyorum."

Alt dudağı titremeye başladı, ben de elini tuttum. "Söyle bana. Sorun nedir?"

Yavaşça nefes veriyor. Hâlâ yüz ifadelerini öğreniyorum ama zavallı şey elimi tutarken aynı anda hem üzgün, hem kızgın, hem de sinirli görünüyor.

"Babam Sevgililer Günü için hiç kimseyle çıkmadığımı biliyor. Geçen ay annemle konuşurken bu konu açıldı. Fern'i yarın buraya gönderip beni ayın on üçünde yemeğe çıkarmak istiyor, çünkü on dördünde restoranlar çok yoğun oluyor. Bunu erken yapmanın daha romantik olacağını düşünüyor."

"*Fern*," diye tükürdüm resmen. "Bu isimde biri bu kış yollarında araba sürerek buraya gelemez. Dur tahmin edeyim, küçük bir spor araba kullanıyor, değil mi?"

Gülümsediğinde kalbim rahatlıyor. "Genellikle bir şoförü vardır. Rolls marka bir arabada şoförlük yaptığını görmüştüm. Dağ yollarında bunu riske atacağından şüpheliyim."

Hazel bir an boşluğa bakıyor, sonra başparmakları ekranda başlıyor. "İkisine de hayır demenin bir anlamı yok. Bunu asla kabul etmezler. Onlara çok fazla kar olduğunu ve havanın düzelmesini beklemelerini söyleyeceğim." Bir süre daha yazıyor, sonra başını sallıyor. "İşte. Bahçeleri Mart sonunda, tam da onlar uyanırken önerdim. Bu süper romantik olur."

Bana suçlu bir bakış fırlattı. "Umarım o adamla en ufak bir romantik ilişki istemediğimi biliyordursundur."

Tüm vücudum hırlamak istiyor, bu da yüz ifademi nispeten nötr tutmamı zorlaştırıyor. "Bu durumda, onu yönlendirmek en iyisi mi?"

hareket edelim mi?"

Hazel başını sallar. "Bir meyve sineğinin dikkat süresine sahip. Bir ay içinde başka birini bulup babamın hayallerini yıkma ihtimali çok yüksek."

Telefonu bir kenara bıraktım, sonra elini kaldırdım ve her bir parmak ucunu öptüm. "Ya bundan birkaç hafta sonra ona başka bir erkekle birlikte olduğunu söyleseydin?"

Hazel'ın gülümsemesi göğsümün ortasına bir gülle şiddetiyle çarpıyor. "Aramızdaki her neyse, bunun bir haftadan daha uzun sürebileceğini mi söylüyorsun?"

Ayağa kalkarak onu belinden kavıyorum, mutfak tezgahının üzerine oturtuyorum, böylece göz göze geliyoruz ve elini sıkıyorum. "Bu... her neyse... gerçek bir potansiyeli olup olmadığını mı soruyorsun?"

Başını sallıyor, gözleri kocaman ve hevesli. "Neden bana anlatmıyorsun, güzelim?"

Bacaklarını iki yana açıp aralarına giriyorum ve onu kollarımın arasına alıp nazikçe öpüyorum. Dudakları anında ayrılıyor. Onunla ilgili her şey yumuşuyor. Otuz saniye sonra onu neredeyse kendime doğru çekiyorum ama ellerim gömleğinin altında gezinip sırtının her yerindeki yumuşak teni okşarken Hazel sadece zevkle inliyor. Öpücük kontrol edilemeyecek kadar güçlü ve ikimizi de nefessiz bırakıyor.

"Burada, taşrada yaşamaktan mutlu olur muydun?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum.

"Eğer beni sıcak tutmak için burada olsaydın, evet."

Yalvarana kadar onu almayacağıma dair kendime söz verdim. Bacaklarını etrafıma sarışından ve saçlarımın arkasını kavrayışından, birkaç dakika içinde onu yalvartacağımı biliyorum.

Bu, tartılması gereken bir karar gibi geliyor. Hesaplanmış. Üzerinde düşünülmüş.

Hayatta olmaz. Bu büyüleyici kız *benim*.

Onu yatağında buldum ve onu korumam gerekiyor... vücudumun ve ruhumun her parçasıyla.

Kasabadaki herhangi biri sadece birkaç gün içinde tatlı bir genç bayana aşık olduğumu ve onun için savaşmaya, hayatımı onun için değiştirmeye hazır olduğumu duysaydı...

Gerçekten ben olduğumu asla düşünmezler.

Ama belki de bu benim en başından beri olmam gereken halimdir, ve benim huysuz kişiliğim sadece bir bir öz savunmaydı

Mekanizma çünkü henüz hayatımın aşkıyla tanışmamıştım.
Artık var.

I Şehirde, ailemin evinde olsaydım, muhtemelen bunu yapmaya asla cesaret edemezdim. Burada, var.

Axton'ın göğsüne sarılırken, beni bu noktaya getiren her karar için minnettarım. Üniversiteye gitmek ve bir süre yurttta yaşamak. Okulda iş dünyasıyla doğrudan bağlantısı olmayan insanlarla tanışmak. Hayalimdeki işe başvurmak ve harika bir video mülakatıyla pozisyonu garantilemek.

Saklanmak ve bir kulübede çalışmak için Hope Peak'e kadar gidecek kadar cesur olmak.

Mantıken, Axton'ın hayatı bir ortağa sahip olmaya uygun değil. İkimizin bu küçük kulübede yaşamasına imkan yok. Başka bir yer tutabilmem ve onu burada ziyaret edebilmem ne kadar sürer bilmiyorum.

Ama şu anda mantığın bir önemi yok. Şu anda cesur olmaya devam etmek istiyorum. Şehvetli tarafımı parça parça ortaya çıkaran adamlarla bu ateşi keşfetmeye devam etmek istiyorum. Son birkaç yıldır seks konusunda delicesine meraklıydım. Her ne haltsa - sonunda gördüğüm en ateşli adamlarla suları test edebilirim.

Tezgâhtan kayarak iniyorum ve vücudumun onun önünden aşağıya doğru fırlamasına izin veriyorum. "Nereye gittiğini , Goldilocks?" Alçak hırıltısı içime titreme gönderiyor ve sıcaklığı bana dokunduğu yerdeki giysilerimi yakıyor.

"Tezgâh biraz sert." Parmaklarımı saçının kenarından geçirip kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Belki daha yumuşak bir yere sokulabiliriz diye düşünüyordum."

Boğazının arkasından bir gıcırdama sesi geliyor. "Yani, yatak gibi mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Yatak gibi."

Elleri aşağı doğru kayarak kıcımlı kavırıyor, sıkıca sıkıyor ve beni yerimde tutuyor. "Bana aklında ne olduğunu söyle... tam olarak, tam olarak, ne düşündüğünü."

Parmak uçlarımda yükseliyorum, dudaklarım kulağının yanında geziniyor ve fısıldıyorum: "Üniversitedeyken her ihtimale karşı doğum kontrol hapı kullandım. Ama o aptal çocukların hiçbirisi ilgimi çekmedi. Öte yandan *sen*..."

Diğer eli omzumun arkasını kavrarken parmakları tenime batıyor. "Konuşmaya devam et."

Parmaklarımı omzunun üst kısmında gezdiriyorum. "İlginç birisin. Kesinlikle bir kıza nasıl davranacağını bilen bir erkek."

Bakmaya devam ederken gözleri karardı. "Bana ne istediğini söyle, güzelim. Her ayrıntıyı."

Bunu söylememi istemesini seviyorum.

Dudaklarımı tekrar kulağına götürerek nefes alıyorum: "Axton, beni yatağına götürmeni, tüm kıyafetlerimizi çıkarmanı ve beni becermen istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?"

Sadece birkaç saniye tereddüt ediyor, sonra mutfaktan yatağa doğru beş adım atarken beni havaya kaldırıyor. Beni battaniyenin bir ayak üstünden hafifçe bıraktığında gülüyorum, böylece zıplıyorum.

Axton bana her şeyi ve her şeyi yapabilecek türden bir adam gibi geliyor. Bu yüzden kontrolü tamamen ele aldığına şaşırıyorum, kalın parmakları hızla hareket ederek gömleğimi ve sütyenimi çıkarıyor ve başımın altına bir yastık koyuyor.

Yarı çıplak bedenimi incelerken gözlerinin tenimde gezindiğini neredeyse hissedebiliyorum. Belki de ben onun için bir projeyim. Tamir edilmesi gereken bir motosiklet gibi. Eski kırık metal yerine, bir erkeğin onu almasının nasıl bir his olduğunu bilmeye çaresizce ihtiyaç duyan genç bir kadın olmam dışında. Merakımın gözlerimden okunduğuna eminim.

Avuç içi belimde hafifçe geziniyor, sonra göğsümün alt kısmıyla dalga geçiyor. Teninin tenime değmesi her zaman beni titretir, ama şimdi başparmağı meme ucuma değiyor... nefesi

O eğilirken göğüslerimin üst kısmı... Bu çok samimi. Kendimi ona veriyormuşum gibi hissediyorum.

Doğru hissettiriyor.

Eli yeni aldığı bir oyuncağı inceler gibi yavaşça hareket ederken kalbim daha da hızlı atıyor. Hayır: ikisi de uzun süredir yalnız olan iki yetişkin birbirlerine uzanıyor çünkü bu çok doğru bir his. Belki de bu tuhaf durumu açıklamanın daha iyi bir yolu budur.

Axton başucu lambasının loş ışığında çok ciddi görünüyor. Çenesi koyu renk sakalıyla gölgelenmiş ama yemin ederim sıkıldığını görebiliyorum.

Başını eğiyor ve sivri meme ucum dudaklarının arasında kaybolurken çam sabununun kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Vücudumun bu kadar ani tepki vermesini beklemiyordum ama omurgam dikleşiyor, parmaklarım saçlarının arkasını kavriyor ve onu kendime yakın tutup bir iniltiyi bastırıyorum.

"Buna ihtiyacın vardı, değil mi?" Sesi cızırtılı. Derinden. Bu çılgınca: O sadece taşralı bir vahşi değil, aynı zamanda tamamen yabancı biri. Yine de hayatım boyunca en çok bağ kurduğum kişi.

Diğer tarafa geçiyor, dili kabaca tenimin üzerinde geziniyor. Sağ elimi saçlarından çekip geniş omzunda gezdiriyorum. Dişleri kayarken gözleri hafif bir gülümsemeyle kırışıyor, meme uçlarımı neredeyse gıdıklayacak kadar nazikçe ısıyor.

"Mmm. Lezzetli." Nefesi tenimi karıncalandırıyor.

Sol eli karnımda geziniyor ve beni tekrar ürpertiyor. Sonra pantolonumun düğmelerini açıyor, başımı sallamam için sürekli gözlerimi izliyor. Kot pantolonumu hava tenimde serinliyor ve beyaz pamuklu külotuma bakarken boğuk bir inilti çıkarıyor.

Parmaklarım hâlâ omzunda, hafifçe sıkıyorum. "Şimdi benden utanma, koca adam." Beni bu kadar cüretkâr olmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama bu kesinlikle gerginliği azaltıyor.

"Hazel..." Adımı söylediğinde tüm vücudum ısınıyor.

Onu bu kadar etkilediğimi bilmek neden kanımı ateşe çeviriyor? "Evet?"

Parmakları külotumun bel bandıyla oynuyor. "Eğer bunları çıkarırsam, geri dönüşü yok. Sen adımı haykırana kadar ağzımı amına gömeceğim. Ve sonra..." Bana bakıyor. "Başka bir şey gömüyor olacağım."

Fazla hevesli bir şekilde başımı sallarken sinirlerim karnımın alt kısmına doğru titriyor. Sonra bunu yüksek sesle söylememden hoşlandığını hatırlıyorum. "Evet. Ben de aynen öyle

istiyorum."

Gözlerinde hınzır bir ışıltı parlıyor. "Karar senin, tatlı kız. Sıradan bir yabancı olmam umurunda değil mi?"

"Ama de bu... Sen değilsin."

Külotumu çıkarırken avuç içleri şaşırtıcı derecede sabit, sonra kalçalarımı açıyor. İri yarı dağ erkeğim beni bütünüyle yutmaya hazır gibi görünüyor. Evet, yardım edemem ama onu benim olarak düşünüyorum. Sadece şimdilik olsa bile, şu anda gerçekten birbirimize ait olduğumuzu hissediyorum.

İç kalçalarımı okşarken elleri tenimde çok sıcak, pozisyon değiştirirken beni genişçe açıyor. Dudakları çıplak amıma usulca değdiğinde içimde bir şeyler tutuşuyor, damarlarımdan altın rengi ışıklar saçılıyor. Dili, dudakları ve parmakları kıvrımlarımın her santimini açıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi keşfederken yüzmeye başladığıma yemin edebilirim.

"Seksi ve tatlı," diye mırıldanıyor. "Lezzetli."

Ellerim tamamen kenetlenmişti. Onları silkeliyorum, sonra başının yanlarına koyuyorum, dili iç dudaklarımın etrafında dönerken parmaklarımı saçlarının arasında gezdiriyorum. Sonra bir parmağıyla girişimi okşuyor, ben titreyip sarsılırken diliyle klitorisimde geziniyor.

Sanki beni inceliyor, önce yumuşakça, sonra sertçe, sonra da düz bir şekilde düğmelerimi yalarken nefesimi dinliyor. Sertçe seğirdiğimde hırlıyor, boştaki eliyle belimi kavıyor.

"Kıpırdama. Dilime gel, bebeğim."

Midem düşüyor, omuzlarım eriyor. Yatakta otoriter bir erkekten hoşlandığımı hiç bilmiyordum.

Daha derine inmek için bacağımy omzunun üzerinden çevirdiğinde ve parmağı içimde kaybolduğunda neredeyse sızlanıyorum.

Ağzı yarığım boyunca kayıyor, sonra titriyor. "Benim için çok ıslaksın."

Ben haykırırken dili klitorisimi tekrar buluyor, derin, uğultulu bir titreşim omuzlarımdan dizlerime kadar dalgalanıyor.

Kalın orta parmağı tekrar girişime dokunuyor ve sinir sistemime her türlü kaosu gönderiyor. Ama onun yoğun, karanlık gözleri beni gerçekten uçurumun kenarına getiriyor. Sert bir baş sallama... neredeyse bir bakış... ve sonra düşüyorum, arka dişlerim takırdayacak kadar sert boşalırken sıvı ısı içimi yıkıyor.

bu yeterli değil. Ona ihtiyacım var - hepsine - içimde.

Kemiksiz bedenimin hayata dönmesi birkaç saniye alıyor. Sonra tişörtünü çekiştirmeye başladım bile.

Ayağa kalkıyor, sanki solgun tenimin her santimini çarşaflarının üzerinde ezberliyormuş gibi aşağıya bakıyor. Orman yeşili tişörtünü çıkarıp sol kolundaki mürekkebi ortaya çıkardığında, sızlanmamak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Çok seksi.

Kotu yere düştü. O dar siyah şortun içinde, tanıştığımız zamanki manzaranın aynısı. Bana bakarken neredeyse çıplak vücudu vahşice güçlü görünüyor.

Ama bu sefer gözlerindeki bakış şok değil.

Açlık.

Her insanın hayatında hem iyi hem de kötü şans vardır, ancak şu anda benimkinden görebildiğim tek şey zincir gibi iyi şans: son derece ayrıcalıklı bir ailede doğmak. Bu da bu inanılmaz mülkü satın almamı sağladı. Bu da bu kulübeyi onarmamı sağladı. Bu da... bir şekilde...

Hazel bana.

Yatağında onun zarif, çıplak bedenine bakarken, hayatımda hiç bu kadar sertleşmemiştim. Aletim gerçekten kopabilirdi, bu yüzden şortumu çıkarırken çok dikkatliydim.

Yatağa tırmanırken bana bakarken çıkardığı yumuşak nefesi seviyorum. Vücudunu kendime çekip yavaşça içime çekerken dudaklarım boğazında geziniyor. Umarım bu onu rahatlatıyordur: titriyor gibi hissediyor.

Bana tatlı tatlı gülümsüyor ve kalbimin şarkı söylemesine neden oluyor. "Çok büyük ve sıcaksın," diye mırıldanıyor ve beni kendine çekiyor.

Eli şaftımı kavrayıp yavaşça yukarı aşağı dolaşırken karnım sıkışıyor. İnanılmaz bir his. Acaba nabzımı tenimden hissedebiliyor mu?

Her bir muhteşem detaya bakmadan duramıyorum. Kalın, yuvarlak kalçaları. Büyük ama diri göğüslerinin genişliği. Küçük sevimli ayak parmaklarındaki sıcak pembe oje. Narin teni. Köprücük kemiği boyunca uzanan birkaç çil.

Ve en çok da o gözler. Büyük, mavi ve boyumu dikkatle okşarken bana sabitlenmiş.

Artık dikkatli olmak istemiyorum. Doğum kontrol hapı kullandığını söyledi. Beni istediğini söyledi. Buna onun da benim kadar ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim. Bu benim için yeterli.

Parmaklarım karnından aşağı kayıyor, sonra sırlıklam amcığına giriyor. Parmağım narin kıvrımlarının içine giriyor. Bana söylememiş olsa bile, seğirme şeklinden bakire olduğunu tahmin edebilirdim. "Beni burada mı istiyorsun?"

Nefes nefese bir baş sallama. "Evet."

Acele etmemekle vücudumun istediği şeyi yapmak arasında gidip geliyorum. Parmakları sikimin etrafında sıkılaştığında, daha fazla bekleyemiyorum. Duramıyorum. İkimizi de dışarıdaki rüzgârlardan bile daha fazla sarsan bu ham arzu fırtınasına teslim olmam gerekiyor.

Yer değiştiriyorum, onun küçük bedenini kendiminkiyle kafesliyorum. Şaftımı serbest bırakıyor ve kalça kemiğine bir gümbürtüyle düşüyor. Hazel gülmeye başlıyor ama sağ bacağını yukarı doğru büküp, kıvranan çıplak bedenine bakıp, sikimin başını yarığından geçirdiğimde duruyor.

O çok yumuşak. Tatlı. Ateşli. Ve benden korkmuyor.

Bu özlem beni patlatmadan önce, *şimdi* onun içinde olmak için umutsuz bir ihtiyaç duyuyorum.

Islak kıvrımlarında süzülürken aletim kadar sert ki neredeyse benimmiş gibi hissetmiyorum. Parmakları yavaşça sakallarımın arasından geçiyor, sonra beni kendine doğru çekerken saçlarımın arkasına kayıyor.

"Sorun yok dağ adamı," diye fısıldıyor sırtarak. "Bir an için acıyacağını biliyorum. Sadece devam et ve yap."

Başımı sallayarak derin bir iç çektim. "Seni asla incitmek istemiyorum bebeğim." Kalın başım girişine çentik attığında, içinden yeni bir titreme geçiyor. Elini tutup omzuma koyuyorum. "Eğer sıkarsan daha fazlasını istiyorum. Yavaşlamamı istiyorsan ıkın."

Kahretsin... Gülümsemesi. Yapmak üzere olduğum şeyi dünyadaki en doğal şey yapıyor.

Onu nazıkçe öpüyorum, yavaşça içeri girerken ikimiz de inliyoruz. Geçiş son derece sıkı ama çok ıslak, yavaş yavaş yarısına kadar girmeme izin veriyor. Tutkuyla öpüşürken Hazel'la ilgili her şey geriliyor, dişlerim alt dudağımı sıyrırken dili benimkiyle oynuyor.

Birlikte temkinli bir şekilde ilerlerken zaman yavaşlıyor, nefes alışverişlerimizin sesi rüzgârla yarışıyor.

"Daha ister misin, ?"

Omuzumu kendisine doğru çekerken parmakları sıkıyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum, kalçalarım canlanıyor, yavaşça daha derine bastırırken dişlerim gıcırıyor. Vuruşlarım dikkatli ve ölçülü. Daha fazla dayanamayana kadar yavaş yavaş sıcak, ıslak amını açıyorum.

"Vay canına." Hazel'ın gözleri kapalı, hisleri analiz ediyor gibi görünüyor. Sonra açılıp benimkilerle buluşuyorlar. "Devam et. Lütfen."

Sikeyim.

Yavaş vuruşlarım daha az temkinli hale geliyor, bedenlerimiz hayvani içgüdülerimize teslim olurken sıcaklık bizi çevreliyor. Başparmağımı yalarken merakla bana bakıyor. Klitorisine dokunduğunda çılgına dönüyor, titrerken bacaklarını etrafıma sarıyor.

"Benim için gel." Sanırım hırıltılı sesim onu tahrik ediyor. Ona ne zaman bir emir versem sırtıttığını fark ettim. "İşte böyle, güzelim. O küçük ateşli amcığını sikimin üzerinde oynat. Her tarafıma boşalmanı istiyorum."

Benimle birlikte hareket ederken kalçaları kıpırdıyor ve parmakları etrafında sıklaşıyor, ikimiz de nefesimizi kaybettikçe hızlı ritim daha dalgalı hale geliyor. Daha hızlı. Daha sert. Muhteşem amına girip çıkıyorum. İnanılmaz derecede derine batıyormuşum gibi hissediyorum, kaygan, titreyen vücudu kaya gibi sert shaftım için yumuşuyor. Başparmağım klitorisine karşı titrerken o da doruğa ulaşmanın eşiğinde. Birbirimize bakmakla derin öpüşmek arasında gidip geliyoruz, sonra başı geriye düşüyor, ağzı açık kalıyor. "Axton..." Benim adım Dudaklarında aynı anda hem bir soru, hem bir küfür, hem de bir dua vardı. "Evet..."

Onu sıkıca tutarak daha derine sokuyorum. "İşte bu, bebeğim. Lanet olsun, sıcak küçük amının beni sıktığını hissedebiliyorum."

Ne kadar kendimi tutmaya çalışsam da onun doruk noktası benimkini tetikliyor, bu anın hiç bitmesini istemiyorum. Midem sıkışıyor, sonra öyle derin bir zevk dalgasına kapılıyorum ki sanki parçalanıyorum. "Hazel," diye homurdanıyorum, onu kendime doğru tutarken, kendimi onun derinliklerine sıkıştırıyorum. "Siktir... bebeğim..."

Orgazmım onun içinde bir patlama gibi hissediliyor, sıcaklığımız bu mükemmel anda birbirine karışıyor.

Alnından, şakaklarından öperken gülümsemesi beni yavaşça dünyaya geri getiriyor, hala onu o kadar yakın tutuyorum ki kalbinin benimkine karşı attığını hissedebiliyorum. Birkaç dakika sonra arkasına geçip vücudunu bana yaslıyorum.

"Bebeğim..." Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor. "Bu da bir şeydi."

Kollarımla ona sıkıca sarılıyorum, böylece sabah uyandığımız pozisyona geri dönüyoruz. Hazel tekrar bana sokulurken, bu kadar çabuk uykuya daldığı için mutluyum. Bunu, az önce olan her şeyi sorun etmediği anlamına alıyorum.

Kesinlikle öyleyim.

Her şey ciddi şekilde düzensiz olsa bile.

Doğru davranılması gereken tatlı bir kız. Şarap ve yemek. Randevulara götürülmeli. Düşünceli hediyeler verilmeli ki onu düşündüğümü bilsin.

Yarın ona önemsemişimi göstermenin bir yolunu bulacağım. Bunun gerçek olduğunu. Babası ve Fern adında bir salak ne düşünürse düşünsün... Aman Tanrım, *Fern*... Hazel benim kızım.

Kalıcı olarak.

I Her zaman seksin bir iliřkiyi deęiřtireceęini dūřünmūřtüm ve haklıydım. Artık kapılar açıldıęına göre, Axton ne zaman ona birkaç adım yaklařsam bana uzanıyor.

Ki bu küçük kulübede bu oldukça sık oluyor.

Brunch yapıp işimize koyulduğumuzda, uzun zamandır ilk kez odaklanamıyorum. Zihnim bir metre ötemdeki iri yarı adama gidip duruyor. Axton ve ben gerçek bir ilişki içinde olsaydık hayat nasıl olurdu?

Küçük bir kulübe. Maaşım harika değil. Biraz daha birikim yaptıktan sonra bir yıl içinde küçük bir daire almayı umuyordum.

Axton kesinlikle apartman tipi değil. Bu kulübeye çok bağlı görünüyor. Minimalist yaşamını takdir etsem de, lojistik olarak bunun uzun vadede nasıl işleyeceğini bilmiyorum. *Biraz* daha büyük bir ev almaya açık olur mu?

Kimse, babam bile, her iki büyükanne ve büyükbabamdan gelen ve genellikle oldukça yüklü çekler olan doğum günü hediyelerini biriktirdiğimi bilmiyor. Sonuç olarak, tasarruf hesabım sessizce büyüyor: Her zaman bir gün ev almak için peşinat olarak kullanmayı planlamıştım.

"Hey." Başımı kaldırdığımda Axton'ın koyu renk gözlerinin endişeyle bana sabitlendiğini görüyorum. "İyi misin?"

"Evet." Parmaklarım saçlarımda geziniyor. "Sadece biraz dalmışım."

"Temiz havaya ihtiyacın var." Ayağa fırlar. "Günlerdir burada tıklıp kaldık. Kar durdu ve ana yollar açılacak. Seni akşam yemeği için kasabaya götürmeme ne dersin?"

Ağzım açık kalıyor, sonra tekrar kapanıyor. "Yessss," diyor gülünç bir şekilde yavaşça. "Bir daaaate gibi."

"Bu harika olurdu ama giyecek süslü bir şeyim yok." "Goldilocks, burası yüksek topuklu ayakkabıların giyildiği bir şehir *değil*. En süslü Gerçekten sevdiğim yemekleri olan restoran Snowy Summit Retreat'te - kayak merkezi. Bu nasıl?"

"Kulağa hoş geliyor. Bana sadece birkaç dakika verin."

Çantamı aldım ve aceleyle banyoya girdim. Hiçbir zaman hazırlanmak için saatler harcayan biri olmadım, ama mümkün olduğunca sevimli göründüğümünden emin olmak için fazladan birkaç dakika ayırmak istiyorum.

Biraz kahverengi ve gri göz farı gözlerimi ortaya çıkarıyor ve saçımın yan tarafını bir tokayla tutturuyorum. Yanıma aldığım tek elbise olan lacivert elbisem çok şık değil ama yanıma aldığım gümüş kolye ve küpelerle nispeten randevuya hazır görünüyorum.

Bir randevu. Sevgililer Günü'nden hemen önce. Muhteşem bir adamla. Bunun olduğuna inanmak çok zor.

Axton beni gördüğünde alçak bir kurt ıslığı çıkarıyor. Gözlerini dikip beni tepeden tırnağa süzmesi her yerimin karıncalanmasına neden oluyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, sonra kalbimi tutuyorum, siyah elbise pantolonu ve gömleğine bakarken şok olmuş gibi yapıyorum. Kalın siyah saçları bile biraz daha düz taranmış.

"Nefes kesicisin bebeğim," diye mırıldanarak bana doğru yöneliyor. Eli sırtımda geziniyor, sonra kıcımlı sıkıca kavırıyor. "Şimdi seni şehre götürmek istediğimden emin değilim. Ya diğer erkekler sana bakarsa?"

Çenem kalkıyor ve kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Sana şöyle bir bakıp gidecek başka bir yer bulacaklarından eminim."

"İyi bir nokta."

Hope Peak'e doğru giderken yerde hâlâ biraz kar var. Yol benim arabamla tehlikeli olabilirdi ama Axton'ın kamyoneti uygun kış lastikleriyle kolayca üstesinden geliyor. Kasabaya vardığımızda yollar ve kaldırımlar tamamen temizlenmişti.

"Kasabaya hiç gittin mi?" diye soruyor. "Pek sayılmaz. Sadece bakkala gittim."

Kamyondan inmeme yardım ediyor, sonra yanağıma bir öpücük konduruyor. "Yapmam gereken bir iş var. Neden etrafa bir göz atmıyorsun?" O yöne işaret ediyor

yer. "Şurada bir kitapçı ve Perfect Brews Coffee var." Sonra diğer yolu işaret ediyor. "Snowy Summit Retreat'e doğru gideceğiz. Seni yirmi dakika içinde bulurum, tamam mı?"

"Elbette."

Doğruca Book Peak'e gidiyorum, burası tüm cazibeye ve çeşitliliğe sahip. Sergilenen defterler oldukça güzel. Tüm podcast olasılıklarını ve odaklanılacak gelecekteki hikaye konularını takip etmeye başlamak için yeni bir tane almayı düşünüyorum.

Satıcı kız gözleri parlayarak yanıma geldi. "Sizi Axton Turner ile mi gördüm?"

"Evet."

"Gülümsüyor
muydu?" "Sanırım
gülümsüyordu.
Neden?"

Ellerini kaldırdı. "Yüce Tanrım, her şeyin bir ilki vardır. Bu adamı son gördüğümde, Bayan Mailer'a neredeyse arkadan çarpacak olan bir turiste hırlıyordu. Açıkçası, zavallı çocuğun kafasını koparacak sandım."

Gülüyorum. "İlk tanıştığımızda kesinlikle biraz huysuzdu."

Yaşlı kadın başını sallıyor, dükkânda sadece biz olmamıza rağmen sesini alçaltmak için yaklaşıyor. "Hiç şaşırmadım. Kardeşi öldüğünden beri morali bozuk..." Baş sallanıyor ve sözünü kesiyor.

"Oh." Paltomun kenarıyla oynarken parmaklarım geriliyor. "Buralarda kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır, Wolfe Dağı'ndaydı. Ailesi oralı." Kızın kaşları kalktı. "Wolfe ailesinin bir parçası olduğunu bilmiyor muydun?"

Sanki kim olduklarını bilmem gerekiyormuş gibi isimlerini söylüyor.
"Hayır."

"Ah. Çok özür dilerim." Geri adım atıp pencereye doğru baktı. "Sevgililer Günü için şehirde ünlü biri olmalı." Şık siyah bir helikopterin inmekte olduğu kayak merkezine doğru eliyle işaret ediyor.

On saniye sonra telefonum çaldı. Ve
anında *çok* kötü bir hisse kapıldım.

T Çiçekçiye üç adım attığımda kendimi çömelmiş, saklanmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Tezgâha doğru ilerlerken omuzlarımı yuvarlıyorum. Bu kolay olmalı. Bir sürü erkek bunu her yıl yapıyor.

Tezgâhın arkasındaki kadını yıllardır şehirde gördüğüm için hayal meyal tanıyorum. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi onun da beni tanıdığını gösteriyor.

Kalın, kırmızı çerçeveli gözlüklerini düzeltiyor. "İyi günler. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Evet. Çiçeğe ihtiyacım var. Bilirsin... Sevgililer Günü için."

Kibarca gülümsüyor. "Romantik mi, aile mi, arkadaş mı, yoksa iş arkadaşı mı?" "Kesinlikle romantik."

Var olduğunu bildiğimden çok daha fazla çiçek çeşidiyle dolu dev bir buzdolabına doğru yürüyor. "Uzun saplı kırmızı güller gibi geleneksel bir şey mi düşünüyorsun? Yoksa biraz daha moda bir şey mi?"

Sıcak pembe bir papatya şeyini gösteriyorum. "Dizüstü bilgisayarında buna benzer çıkartmalar var."

Kadının gözlerinde bir şeyler değişiyor. "Pekâlâ. Şu Gerbera'lardan ve pembe güllerden oluşan eğlenceli bir karışıma ne dersiniz?"

"Elbette." Boğazımı temizliyorum. "Yeni bir kız arkadaşla ilk Sevgililer Günü için ne iyiye - ama Tanrı aşkına, eğretili olmasın."

Hızlı ve etkili bir şekilde hareket ederek soğutucudan bir sürü farklı çiçek ve yeşillik topluyor.

Açıkçası bana yabani ot gibi görünüyorlar. Bana göstermek için hepsini bir araya getirdiğinde, doktor muayenehanesinden hatırladığım o süslü çiçek aranjmanlarına benziyor. Ama daha canlı.

"İyi görünüyor," diye omuz silkiyorum.

Başını sallıyor, sonra çiçekleri masaya getiriyor, düzenliyor, yeşil kâğıda sarıyor ve pembe kurdelelerle birbirine bağlıyor. "Güzel," diyor el işine bakarak. "Pek çok erkek kırmızı gülleri tercih ediyor ama açıkçası bence onlar biraz ağır ve koyu. Bu daha tatlı. Daha romantik."

Bağlayıcı olmayan bir homurtu çıkarıyorum, sonra da muhafaza kartlarına bakıyorum. Birçoğunda önceden basılmış mesajlar var, ama ben bonus puan olarak üzerinde sıcak pembe bir papatya olan sade bir tane seçiyorum.

Ama - kahretsin. Şimdi yazacak bir şeyler düşünmeliyim.

Hazel ne beklerdi? Erkekler *normalde* ne yazar? Boş ver. Beni bu ilişki meselesinde ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını bilecek kadar iyi tanıyor. Kalem test ediyorum ve aklıma gelen en dürüst şeyi yazıyorum.

HAYATIMDA ILK KEZ BİR ÇİÇEKÇİYE GIRIYORUM. İŞTE BENİM İÇİN BU KADAR ÖNEMLİSİN, HAZEL. UMARIM BU SEVGİLİLER GÜNÜ ILKI OLUR.

Çiçeklerin parasını ödedim, fiyat karşısında hem şaşırdım hem de eğlendim, sonra onları kamyonun arkasına bir muşambanın altına sakladım, serin havanın onları taze tutacağını düşündüm. Yani, buzdolabındaydılar, değil mi?

Tam kitapçıya yaklaşmaya başlamıştım ki Hazel hiç de hoşuma gitmeyen bir ifadeyle dışarı çıktı. "N'aber bebeğim?"

İtiraf etmeliyim ki, alt dudağını ısırması çok seksi ama gözlerindeki bulanıklığa dayanamıyorum.

"Um... Şehirde kaç tane restoran var?"

"Birkaç tane var ama bence kayak merkezindeki yemekler en iyisi. Bu yüzden orayı seçtim. Neden? Kamyona binip geri kalanını internetten incelemek ister misin?"

Başını sallıyor. "Hayır... Muhtemelen sadece aptallık ediyorum. Hadi gidelim."

Kayak merkezine doğru ilerlerken uzanıp elini sıkıyorum. "Seni uyarmalıyım, birkaç tuhaf bakışla karşılaşabiliriz. Daha önce kimse beni kolumda genç ve güzel bir bayanla görmemişti."

"Ya da görünüşe göre gülümsüyor." Elimi geri sıktı ve bana bir bakış attı. "Kitapçıdaki kadın seni bunu yaparken görmekle ilgileniyor gibiydi."

Kahretsin. Nasıl olsa duyacağını biliyordum ama keşke bu kadar erken başlamasaydı.

"Bugün bunu tartışmak istemiyorum ama geçmişte beni uzun süre karanlık bir ruh haline sokan bazı şeyler oldu. Ama şimdi toparlanıyorum. Şimdilik bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Elbette."

"Aç mısın?" "Evet."

Otoparka giriyoruz ve ruh halim aniden yeniden yükseliyor. Dünyanın en güzel kızıyla kalabalık bir odaya girmek üzereyim.

Park ettim ve Hazel'in inmesine yardım etmek için kamyonundan inmeye başladım. Ben daha kendi kapımın koluna uzanamadan onunki açılıyor.

"İşte benim kızım! Yerlilerden biriyle yolculuk ettiğin için çok teşekkürler. Bu yemek için sen de en az benim kadar heyecanlı olmalısın."

Takım elbiseli cılız bir adam onu belinden tutarak ayağa kaldırır.

Başka bir adam kızıma dokunuyor.

Daha da kötüsü, öfkelenmek yerine sinmiş gibi görünüyor. Sanki bunun olmasını bekliyormuş gibi.

T Muhtemelen "bir şeyin olmamasını umma ama de korkma hissi" anlamına gelen süslü, süper uzun Almanca bir kelime. Ve bir diğeri de "bir şey olduğunda kanınızın gerçekleşir".

Her şey için uzun kelimeleri var.

"Seni görmek harika Hazel." Fern'in gülümsemesi, ağ kurarken her zaman olduğu gibi biraz fazla geniş.

Bu korkunç bir şey. Axton'ın Fern'den buraya gelmesini istemediğime inanmasına imkan yok.

Elleri hala belimde. İğrenç. Axton'ın fark edip etmediğini merak ederek geri çekilirken ceketimi ve çantamı düzeltiyorum. Sahiplenici bir tip olduğundan emin değilim, ama ne kadar tek fikirli görüldüğü göz önüne alındığında, tahminim evet olurdu.

Tek yapabileceğim mağara adamı gibi davranmamasını ummak. Eğer bu babamın kulağına giderse, beni kurtarması için Ulusal Muhafızları çağırabilir ya da başka bir dramatik saçmalık yapabilir.

Kamyonun etrafında yürürken Axton'ın solumdan yaklaştığını hissedebiliyorum. Ona doğru bakıyorum, gözlerindeki sert ve tehlikeli bakışı gördüğümde neredeyse sesli bir şekilde nefesim kesiliyor. Bir şekilde, bunun ben etrafta yokken her zamanki ifadesine daha yakın olduğunu zaten biliyorum. Bu onun yürüyen, konuşan bir bela olduğunu ve hafife alınmaması gerektiğini söylüyor.

Zorlukla yutkunarak hafifçe gülümsemeye çalışıyorum. "Babama havanın daha iyi olduğu gelecek ay için yeniden plan yapmamız gerektiğini söylediğimi sanıyordum."

Fern omuz silkiyor. "Ben sabırlı bir adam değilim. Eminim bunu artık biliyorsunuzdur."

Sol kulağım alçak sesle mırıldanan bir ses duyuyor: "Hiç de erkek değil, Tanrı aşkına."

"Fern, seni tanıştırmak istiyorum..." Axton yaklaşıyor, Fern'den beş on santim daha yüksek. Sadece boyu değil. Genişliği de var. Cüsse. Dağ adamının büyüklüğü.

Ağzının yüzünü buruşturma şeklinden, kare çenesinin gerginliğinden ve ondan yayılan heybetli, ham güçten bahsetmiyorum bile.

Fern'in elini tutuyor. Fern kesinlikle yüzünü buruştursa da umarım ezmez. "Axton Turner. Evet, Hazel bana... *babasının arkadaşının oğlundan* bahsetti." Kelimelerin tadı sanki pislikmiş gibi tükürüyor.

Fern'in gözleri kocaman, ikimizin arasında bir ileri bir geri bakıyor ve Axton'ın birlikte olduğumuzu gösteren samimi bir hareketle elini yavaşça belime koymasını izliyor.

Tamam, o sahiplenici.

Fern'in dar yüzünü yavaş, uğursuz bir gülümseme kaplıyor.

Lütfen bu işin çirkinleşmesine izin verme, diye düşünüyorum sessizce kendi kendime. Yılbaşı gecesi sohbet etmek zorunda kaldığım erkeklerden birkaçı hemen sinirlenmişti. Başka bir kavga düşüncesine dayanamıyorum.

"Axton!" Hepimiz sıçırıyoruz, gözle görülür bir gevşeklikle bize doğru olabildiğince hızlı koşan adama bakarken gerginlik kırılıyor.

"Tanrı'ya şükür buradasın," diye pufluyor yaşlı adam. "Telesiyejlerden birinde bir sorun var ve senin boyunda birine ihtiyacımız var. On dakikadan az sürer."

Axton bana baktı, ben de başımı salladım. "Git. Ona yardım et. Ben lobide olacağım."

Elimi sıkıyor, sonra Fern'e başını sallıyor. "Üşütmeden önce onu içeri sokmayı başarabilir misin? Hemen döneceğim."

O gidiyor ve Fern beni aceleyle dağ evinin lobisine götürüyor. Onu iten şeyin sıcaklığımla ilgili bir endişe olduğunu sanmıyorum. Axton'dan korkması.

Beni pencerenin yanındaki bankete götürüyor ve garip bir şekilde bakarak oturuyoruz. "Yani." Dudakları düz bir çizgi, gözleri düz. "Yerel renklerle takılıyoruz, öyle mi?"

"Axton ve ben birlikteyiz, eğer buysa." Umarım söylediklerim doğrudur. Gelecekle ilgili somut bir konuşma olmadı,

ama umutluyum.

Evet. Sadece kendimi kandırmıyorum. Aramızda bir şey var. Bunu hissedebiliyorum.

"Bütün erkekler yaban yulaflarını eker," diye mırıldanıyor Fern. "Yine de çoğumuz bunu yaparken halkın gözünden uzak dururuz. Ve kadınlar... onlar bunu yapmazlar."

"*Ick*" demek istiyorum. Onun yerine, tatlı tatlı soruyorum, "Helikopterdekinin sen olduğunu varsayıyorum?"

Çenesi kalkıyor. "Tabii ki. Trafikten ne kadar nefret ettiğimi bilirsin." "Neden buraya geldin?"

Bana attığı bakışa ne anlam vereceğimi bilemiyorum, yüzü son derece yavan. Daha yirmi dokuz yaşlarında ama açık kahverengi saçları şimdiden kırışmaya başlamış gibi görünüyor. Koyu mavi gözleri dışında her şeyi cansız. Keskin ve delici.

"Bayan Anderson?" Bir garson beliriyor, kibarca bir kupa uzatıyor. "Kahve, biraz sütlü. Bay Turner üşümenizi istemedi."

"Teşekkür ederim." Küçük bir yudum almadan önce dumanı tüten kahveye üflüyorum. Axton'ın restoranı araması ne kadar hoş. "Gördün mü Fern, gerçekten istediğim şey bu. Rahatlık. İlgi. Yaşamak için ne yapmak istediğimi bilen ve bu konuda beni destekleyen biri."

Fern şok içinde bana göz kırpmıyor. "Ne yani, gerçekten babanın işi dışında mı çalışmak *istiyorsun*?" Küçümseyerek homurdanıyor. "Gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Arkanda babanın adı olmadan kendi kariyerinde asla başarılı olamazsın."

"Çoktan aldım. Ve bunun babamın yaptığı şeyle hiçbir ilgisi yok."

Tam bir dakika gibi gelen bir süre boyunca bana bakıyor. "Babanın işlerine hiç dikkat etmiyor musun?"

"Hayır. Onun işi beni ilgilendirmez."

"Sizi şirketin bir parçası yapabilecek olsa bile mi?"

Bir kahkahayı zorlukla bastırıyorum. "Babam bana resepsiyonistlikten başka bir iş teklif etmezdi. Ya da belki ofis müdürlüğü. Ama asıl mesele şu ki, bu beni zerre kadar ilgilendirmiyor."

Sanki bir çocukmuşum gibi elimi okşamak için uzandı. "Bencil olma Hazel. Tek çocuk olarak, üstelik bir kız çocuğu olarak, soyunu düşünmek zorundasın. İyi bir evlilik yap ve şirketi devralacak oğullar yetiştir."

Ağzım açık kaldı. Sanki ailelerimiz Vanderbiltler ya da kraliyet ailesiymiş gibi konuşuyor.

işadamları.

Birkaç dakika boyunca pencereden dışarı, karla kaplı muhteşem dağa bakıyorum. "Hope Peak kesinlikle muhteşem," diye mırıldanıyorum kendimi toparlamaya çalışarak. "Her yerde çalışabileceğim için, gerçekten güzel olan yerde kalmayı tercih ederim."

"Bu yüzden seni seçmek zorundaydım," diye devam ediyor Fern. "Annemin en çekici çocuklar için bahsi sensin. Babalarımız şirketlerini birleştirdiğinde ailemin hisselerinin tavan yapacağından bahsetmiyorum bile."

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Kahvemden bir yudum daha alıyorum ve dudaklarımda yavaşça bir gülümseme beliriyor. "Bu asla olmayacak."

"Öyle olmalı." Fern bana skandala uğramış gibi baktı. "Baban çoktan kararını verdi. Bunu seninle konuşmadı mı? Her şey çoktan planlandı ve ayarlandı."

"Zerre kadar umurumda değil." Ayağa kalktığım anda Axton'ın devasa gövdesinin bize doğru geldiğini hissedebiliyorum. "Hayatımda ne yapmak istediğimi bile bilmeyen bir adamdan asla çocuk sahibi olmam."

"Bu da ne böyle?" Fern tersledi. "Yavru köpekler ve gökkuşakları falan mı?"

Kalın bir kol belimi sarıyor. "Tam tersine. Hazel en kaliteli edebi kısa öyküleri kitlelere ulaştırmak istiyor. İnsanlar eskiden bunları dergilerde ve mecmualarda okuyabiliyordu ama trendler değişti. Son bir buçuk yıldır devam eden harika bir podcast aracılığıyla onları geri getirmek istiyor. Gerçi duyduğunuzdan bile şüpheliyim."

Axton'ın sert sesi düz, ancak hafif gergin bir nota algılıyorum. Yanımda ve biraz arkamda olduğu için yüz ifadesini göremiyorum ama Fern'in komik tepkisinden hançerlerin ateşlendiğini tahmin ediyorum.

Axton'ın sıcaklığını hissedince omuzlarım hafifçe çöküyor. Detaylara verdiği önemden bahsetmiyorum bile. Bir noktada podcast'e bakmış olmalı, ki bunu dokunaklı buluyorum.

Hâlâ Fern'in davetsiz misafiri olduğum için bana kızacağından endişeleniyorum. Saygı eksikliği falan.

Servis görevlisi tekrar beliriyor ve boş kahve alıyor. "Bay Turner, oturmaya hazır mısınız?"

"Evet. Teşekkür ederim." Axton uzanıp Fern'in omzuna öyle sert vuruyor ki Fern hafifçe sendeliyor. "Hope Peak yılın bu zamanı güzeldir, eğer biraz gezmek istersen. Ama daha fazla kar hızla yağıyor. Eğer

Çok uzun süre kalmak istemiyorsanız, önümüzdeki on dakika içinde havada olsanız iyi olur."

Fern bana hayal kırıklığı dolu bir bakış fırlatıyor. "*Bunun her kelimesini* babana rapor edeceğim," diye tükürüyor. Öfkeyle mesajlaşarak uzaklaşırken hoşça kal bile demiyor.

Axton koluma giriyor ve lobiden geçip restorana doğru yürüyoruz. Çiftlerin ve grupların yanından geçerken tek boş masa arka köşedeki rahat masaydı. Bu da bugünden önce rezervasyon yaptırmak için *kesinlikle* önceden aradığı anlamına geliyor.

Telefonumu çıkardım ve babama hızlıca bir mesaj gönderdim.

Fern'i buraya gönderdiğine inanamıyorum. Benim için seçtiğin biriyle evlenmeyeceğimi sana kaç kere söyledim? Sana çok kızgım. Bunu bir hafta içinde konuşuruz. Şimdi beni yalnız bırak.

Axton bana çok yakın oturuyor ama açıklama yapmak zorunda kalacağımı biliyorum. Özür dilemek için. Özel gecemizde bu saçmalıkların olmasını istemediğimi söyleyeceğim. Fern'in benim için hiçbir şey ifade etmediğini bilsin.

Bana bakıyor, taş suratlı. Sonra gözleri parlamaya başlıyor ve gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Uçan bir sıçan kıcı mı?"

H Azel benim tepkim karşısında son derece rahatlamış görünüyor. Neyse ki, etrafımızdaki birkaç kişinin bize biraz şok olmuş gibi göründüğünü fark etmiyor.

"Fern buraya geldiği için kızgın değil misin?" diye fısıldıyor.

"Pfft. Daha önemli bir not, şampanya sever misin?"

Mutlak şaşkınlık ifadesi gülünç derecede sevimliydi. "Sorun değil."

Masanın altından elini tutuyorum. "Ne istersen bebeğim. Ne içmek istersin?"

"Hafif, meyveli beyaz şarapları severim. Ama bana her şey uyar, gerçekten. Muhtemelen akşam yemeğinde kırmızı istersiniz."

Sunucu spesiyalleri söylemek için yanımıza geldi ve ben sordum: "Carla, Hazel hafif, meyveli bir beyaz şarap istiyor. Ondan bir şişe alabilir miyiz lütfen?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Barın arkasındaki uzmanlara soracağım. Hemen döneceğim." "Benim yüzümden onu içmek zorunda değilsin..." Hazel yine dudağını ısırtıyor, o kadar lezzetli görünüyor ki onu hemen şimdi kulübeye geri götürmek istiyorum. Ama ona bir yığın bilgi vermem gerekecek ve bunun için de yiyeceğe ihtiyacımız olacak. Pencereye doğru bakıyor. Helikopter motorunun çalıştığını duyuyoruz, sonra kayboluyor.

Siparişlerimizi verdikten ve Hazel şarabından birkaç yudum aldıktan sonra, elini tekrar tutmak için uzanıyorum, bu sefer masanın üstünde.

"Bebeğim, şunu bilmeni istiyorum ki, eğer Fern denen adama biraz olsun saygıyla ya da özenle bakmış olsaydın, kendimi ona karşı nazik olmaya zorlardım. Ama sen ona tamamen aşağılayarak baktın."

"Yani, babamın hatırı için her zaman yeterince kibarım. Ama bilirsiniz işte... asgari düzeyde."

"Size şunu sorayım. İki hafta önce, buraya dağa gelmeyi ilk düşündüğünde, ideal geleceğini nasıl görüyordun?" Parmaklarım onunkileri nazıkçe sıkıyor. "Gerçeği söyle lütfen."

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, tek odak noktam sanatla ilgili ve yaşayabileceğim bir maaş veren bir iş bulmaktı. Biraz birikimim var ama onları bir gün ev almak için bir kenarda tutmak istedim. Altı aylık masraflarımı biriktirdikten sonra bir daire tutabileceğimi ve ailemden kaçabileceğimi düşündüm."

"Kendini her gün takım elbise giyen bir adamla evlenirken ve çocuklarını süper sümüklü bir özel okula gönderirken gördün mü?"

Başı şiddetle sallanıyor. "Hiç de değil." Mükemmel dudakları tatlı tatlı gülümsüyor. "Sadece rahat olmak istiyorum. Ailemin evinde hiç böyle hissetmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, senin kulüben kendimi özgür hissettiğim ilk yer. Sanki yargılanmıyormuşum ve analiz edilmiyormuşum gibi. Ya da aptal bir deney gibi incelenmediğimi."

Sesi alçalıyor. "Ama kamaranız, her ne kadar harika olsa da, iki kişi için yeterince büyük değil. Ve senin alanını işgal etmek istemiyorum. Belki Hope Peak'te küçük bir daire tutabilir ve sadece ziyaret edebilirim."

Onu kendime doğru çekerek bir öpücükle sözünü kesiyorum. Mutlu bir şekilde iç çekiyor, birlikte hareket ederken vücudu rahatlıyor, bir dakika boyunca nerede olduğumuzu tamamen unutuyor. Sonra yavaşça geri çekiyorum. "Hazel, çok özür dilerim. Sana karşı tamamen dürüst olamadım. Ben buralı değilim."

"Hayır, sen Wolfe Dağı'ndan geliyorsun. Orası neresi?"

Yüzümün doğal çatıklığına yerleştiğini hissedebiliyorum. "Nerede - oh. Kitapçada. Tabii ki. Eninde sonunda küçük kasaba dedikodularına alışacaksın."

Yemeklerimiz geliyor ve birkaç dakika boyunca dikkatimiz dağılıyor. Sonra Hazel çekingen bir tavırla soruyor: "Peki... Dürüst olmadığın başka bir şey var mı?"

"Asla yalan söylemezdim-" Çatalımı yere bıraktım. "Tamam, Fern'e yalan söyledim. Artık kar yağmayacak." Sırtınca rahatladım. "Ama sana yalan yok. Sadece o kadar hızlı kaynaştık ki sanırım söylemeyi unuttum... Başka bir evim daha var. Kulübe sadece arada kaldığım bir yer."

Güzel mavi gözleri dikkatle bakıyor. "Senin neyin?"

"Gerçek evim kulübeden daha uzakta, dik ve dolambaçlı bir tepenin başında. Eğer orada haftalarca kalacaksam kar yağması sorun değil. Ancak şu anda olduğu gibi, Sevgililer Günü için kasabada çok sayıda turist varken ve arama kurtarma ekibine yardım etmem gerekebilecekse, kulübede kalmak daha kolay."

"Oh. Ve bu ev... burada mı?" "Evet."

"Birden fazla odası mı var?"

"Evet. Aslında, neredeyse hiç kullanmadığım bir ofis var. Genç bir hanımefendinin kitaplarını okuması için harika bir yer olabilir."

"Yapamazsın... Yani... sadece... bilirsin işte."

"Benimle yaşamayı mı isteyeyim? Zaten birkaç gündür yabancılar olarak üst üste yaşıyoruz ve bu iyi sonuç verdi. Daha fazla alan ve daha fazla zamanla, işler iyi gitmeye *devam ettiği* sürece, benimle kalmayı düşünebilirsin..."

Avucum dizine iniyor ve hafifçe ovuyor. "Tabii ki bazı sorunlar çıkabilir. Fern'in babana burada, taşrada birlikte yaşadığın o sürüngele ilgili her şeyi anlatacağını garanti edebilirim."

Hazel gülümsüyor, gözlerindeki tüm stres siliniyor. "Sevgililer Günü yemeğimizin tadını çıkarsak ve sonra ne olacağını görsek nasıl olur?"

"Kulağa hoş geliyor."

Yemeğimiz harikaydı ama benim küçük tatlı meleğim asıl "Sevgililer Günü yemeğimizin" yarın akşam - olması gerektiği gibi ayın on dördünde - olacağını bilmiyordu.

Çok geleneksel bir adam değilim, ama kızım için mükemmel bir yeni hayat kuracaksam, her şeyi göze almamın zamanı geldi.

I Axton'ın dün gece sevişmek istememesine biraz şaşırmıştım ama belki de Fern'in gelmesinden ve babamın sürekli arayıp mesaj atmasından dolayı sarsıldığımı anlamıştı. Sonunda telefonumu kapattım.

yemek sırasında ve ona bakmayı bıraktı.

Yatakta yuvarlanıyorum ve yalnız olduğumu fark ettiğimde sarsılarak uyanıyorum. Axton'ın varlığına nasıl bu kadar alışmış olabilirim?

Yastığının üzerinde bir not var. Baskı düzgün ve kare şeklinde, bir mimarınki gibi.

"KAHVE SEKİZDE YAPILDI, UMARIM KALKTIĞINIZDA HÂLÂ İÇİLEBİLİR DURUMDA OLUR. HAZIRLANMAK VE EŞYALARINIZI TOPLAMAK İÇİN ACELE ETMEYİN. BİZ

SAAT ÜÇ GIBI GIZLI KULÜBEYE TAŞINIYORUZ."

Evet. Bu dağ adamı bir kızı nasıl meraklandıracağını iyi biliyor.

Eşyalarımı toplayıp hazırlanıyorum ve dün gece giydiğim elbisenin yanı sıra yanımda getirdiğim en güzel kıyafeti seçiyorum. Neredeyse dizime kadar uzanan kızcık rengi bir kazakla siyah bir tayttan ibaret ama bence on dördüncü Şubat için şenlikli görünüyor.

Kulübeyi temizledikten sonra telefonumu açıyorum. Babamdan gelen milyonlarca sesli mesaj ve mesaj var, ama onları kontrol etmemin imkanı yok.

Bugün. Onun agresif fikirlerini duymaya ihtiyacım yok. Uzaktan bile olsa bana sahip olmaya ve her hareketimi kontrol etmeye çalışmasını dinlemeye.

Baba, ben iyiyim. Her şey harika ama şu an meşgulüm. Haftaya konuşuruz.

Bir süre işime dalıyorum, o kadar odaklanmışım ki Axton'ın kapıya vurduğunu bile duymuyorum. Ensemdeki keskin dağ esintisi arkamı dönmeme neden oluyor. "Hey, güzelim. Gitmeye hazır mısın?"

Dizüstü bilgisayarımı çantama atıyorum, bir şey unutmadığımı iki kez kontrol ediyorum ve yedek anahtarı kapı çerçevesinin üstüne geri koyuyorum.

"İşte bu yüzden doğru kabinde olduğumdan emindim," diyorum sırtarak, çantalarımı kamyonete yerleştirirken. "Anahtar doğru yerdeydi."

Başını sallar. "Bebeğim, taşrada *herkes* o noktada bir anahtar saklar. Sorun değil. Sana burada mutlu bir hayatın nasıl olduğunu öğreteceğim."

Dediği gibi, tepeye çıkan yol dik ve dolambaçlı ve zıplayarak ilerlerken kapının üstündeki kolu tutuyorum.

"Umarım evi beğenirsin bebeğim." Axton yanağımı okşamak için kısa bir süre uzanıyor, sonra virajı almak için iki elini tekrar direksiyona koyuyor. "İşin çoğunu kendim yaptım."

Engabeli yol nihayet düzleşiyor ve uzun, yavaş bir dönüş yapıyoruz. Vay *canına*, bir sürü parlak sarı *İzinsiz Girilmez* tabelası var.

O kadar merak ediyorum ki parmaklarım titriyor. Bu kadar küçük bir kulübede, evinin büyüleyici ama mütevazı olduğuna eminim. Neye benzediği önemli değil, yine de onu seveceğim. Gerçekten. Kulübeden biraz daha büyük olması yeterli. Ne olursa olsun kibar bir gülümseme takınmaya hazırım. Umarım-

Oh. Benim.

Ne?

Kamyon son virajı döndüğünde hayatımda gördüğüm en inanılmaz evle karşılaşıyorum. İki katlı, koyu kırmızı tuğlalı, siyah çatılı, kömür panjurlu ve süper davetkâr, etrafı saran ahşap bir verandası var. Hiç çiçek ya da süs çalıları yok - yemyeşil ormanın içinde, buna gerek de yok.

Koyu gri dış cephe kaplamalı devasa bir garajın önüne park ettiğimizde, "Hava fotoğraflarında görünmemesi için karanlık olmasını istedim," diye açıklıyor.

"atölye mi?" "Evet."

Axton çantalarını alıp eve girerken hala ağzımı tam olarak kapatamıyorum. Basit ve rustik ama malzemelerin en üst kalitede olduğu belli. Etkileyici ahşap işçiliği. Rahat mobilyalar. Devasa gömme kitaplıklar.

"Yapamam... Her şey çok..." Çırpınıyorum. Axton çantalarını bırakıyor, sonra dirseğimden tutup beni yemek odasına götürüyor.

Her şeyi anlamaya çalışmaktan kalbim neredeyse duracaktı. Kolları beni sarıyor, sımsıkı tutuyor. "Buranın neden bu kadar zahmete değdiğini anlayabilirsin."

Yemek odası ve oturma odasının çoğu, tüm vadinin manzarasını sunan tavandan tabana pencerelere sahiptir. Kayak merkezi. Hope Peak kasabası. Dağın yarısı. Ovalar. Akıllara durgunluk verecek kadar güzel. Ve gökyüzü! Burası devasa, sonsuza kadar uzanıyor.

Dürüst olmak gerekirse, gözlerim kısa devre yapmış gibi hissediyorum.

Sonra yemek masasını görüyorum, güzel krem rengi çarşaf, zarif gümüş takımlar... ve çarpıcı bir pembe çiçek aranjmanı ile dolup taşan büyük bir kristal vazo.

"Sevgililer Günü'nün kutlu olsun, bebeğim. mi?"

Kartı okumak için yanına gidiyorum ve anında boğazımda bir yumru oluşuyor. "Mükemmeller. Sadece gül değil de karışık olmasına bayıldım. Teşekkür ederim!"

Beni sıkarak ona bakmamı sağladı. "Dizüstü bilgisayarında şu pembe çiçeklerden birinin çıkartması vardı."

Kollarımla onu sarıp sarmalıyorum. "Bunu fark ettiğine inanamıyorum. Herkes erkeklerin bu tür şeyleri asla fark etmediğini söyler."

"Ah. Bilmiyordum." Eli arkamı sıkıyor ve kıkırdamama neden oluyor. "Kaba biri gibi görünmem, öyle davranmam gerektiği anlamına gelmiyor, değil mi?" Yüzünü buruşturuyor. "En azından senin yanında. Dünyanın geri kalanı... Bu değişir."

Benim için bu kadar zahmete girdiğine inanamıyorum.

Axton kollarını bana dolayarak omuzlarımın arkasını göğsüne doğru çekerken beni pencereye doğru tutuyor. "Dünün Sevgililer Günü randevumuzdan sayılmayacağını düşündün, değil mi?" Dudakları saçlarımın tepesini okşuyor. "Babanın seçtiği erkek arkadaş oradayken mi?"

Ona bakmak için kollarında dönüyorum. "Bunun için çok üzgünüm. Erkeklerin yükü olan kadınlardan hoşlanmadığını biliyorum. Sadece-"

Hızlı ve ateşli bir öpücükle sözümü kesti. "Hazel, kendi seçimlerini yapmanı istiyorum. Babandan tamamen bağımsız olarak. Kalbinin sesini dinle, tamam mı?"

Başımı sallarken alnım göğsüne çarpıyor. "Evet."

"Tamam o zaman. Akşam yemeği yarı hazır. Adada oturup dün gece çok sevdiğin o şaraptan bir kadeh içmeye ne dersin?"

Buzdolabından bir şişe çıkarıp bana gösteriyor, sonra da iri gözlerime gülüyor. "Aynısından nasıl aldın?" diye soruyorum.

Ben dövmeli kollarına hayran hayran bakarken o ikimize de birer bardak dolduruyor. Axton her zamanki tişörtlerinin içinde gülünç derecede seksi, ama kolları kıvrılmış bir elbise gömleği giyen iri bir adamda ekstra seksi bir şey var.

"Sunucu hesabı getirdiğinde, ayrılmadan önce iki şişeyi kamyonetimin arkasına koymasını ve hesaba eklemesini istedim."

İşimin nasıl gittiğini soruyor ve bir şeye sos ekleyip tavayı fırına geri koyarken edebi trendler hakkında sohbet ediyoruz. Salatayı savurmaya başladığında, bunun hayatımın en güzel Sevgililer Günü olduğunu fark ediyorum ve henüz akşam yemeği bile yemedik.

Axton şaraptan bir yudum alır ve bardağı çevirir. "Biliyor musun, benim gibi bir adam muhtemelen bu pembe meyveli şeyi sevmemeli. Ama ben seviyorum. Şeker içmek gibi."

Uzanıp koluna dokunuyorum. "O kadar da tatlı değil." Kaşları şüpheyile kalkıyor. "Gerçekten mi?"

Sert bir vuruş beni zıplatırken ön kapıya doğru bakıyor. Bakışlarının şiddetinden ahşabın kırılmamasına gerçekten şaşırdım.

"Bu da ne... Buraya *kimse* gelmiyor," diye mırıldanarak kapıya doğru ilerliyor. Kapıyı öyle bir açıyor ki, bizi böldüğü için birinin kafasını koparmak üzere olduğunu düşünüyorum.

Şerif üniforması giymiş orta yaşlı bir adam. "Hey, Axton. Hazel Anderson'ı arıyorum?"

Kalbim yere çakıldı. Babam polisleri aradı.

Axton'ın başı belaya girerse, kendi kasabasında ona dram yaşattığım için kendimi asla affetmeyeceğim.

I Eğer kapıda Şerif Stone'dan başka biri olsaydı, onları araba yolundan aşğı atardım.

Hazel'ın nefesini duyduğumda omzumun üzerinden bakıyor.

Onu içeri davet ediyorum. "Hazel, bu Şerif Stone. Sorun yok. O iyi bir adam."

Stone, Hazel'ın iyi olduğunu, masanın hazır olduğunu ve akşam yemeği yemek üzere olduğumuzu fark eder etmez yüz ifadesi yumuşuyor. " ettiğim için çok özür dilerim hanımefendi. Ama babanız-"

Ellerini kaldırdı. "Biliyorum. Çok özür dilerim. O... bir kontrol manyağı."

" için kibar bir terim," diyor temkinli bir şekilde yaklaşarak. "Çılgın Pislik de bir diğeri. Bir bayanın önünde kullanmayacağım başka kelimeler de var ama o kesinlikle kullandı."

"Ne istiyormuş?" Axton parlıyor.

Şerif yüzünü buruşturur. "Tamamen çılgına dönmesini engellemek için söyleyebildiğim tek şey, buraya gelip Hazel'i bizzat kontrol edeceğime söz vermek oldu. Görünüşe göre, dev gibi bir adamın kızını esir alıp beynini yıkadığına dair bir rapor almış ..." Sözünü kesiyor ve omuz silkiyor. "Dostum, şehir halkı çok tutucu."

Hazel'a başını sallıyor. "Üzgünüm ama sizinle yalnız konuşacağıma dair ona söz vermem gerekiyordu."

Tereddüt ediyor, bana bakıyor.

Stone'a "Çabuk ol," diye mırıldandım. "Akşam yemeği on dakika içinde fırından çıkacak."

Dışarı çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum. Neredeyse hiç durmayan esintide bir durgunluk var ve orman o kadar sessiz ki Stone'dan "özgür irade", "zorlama yok" ve "gönüllü olarak" gibi birkaç cümle yakalayabiliyorum.

Hazel'ın sözlerini yakalayamıyorum ama belli ki çok gergin. Zavallı tatlı kızım. Eğer bu onun Sevgililer Günü gecesini mahvederse, babasını bulacağım ve... şey, ne olduğunu bilmiyorum ama bazı kırık kemikler içerecek.

Şerif Stone kapıyı açtı ve ben de içeri girdim. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet." Stone başını sallıyor. "Bu sevimli genç bayan son derece sağlıklı ve güvende görünüyor - ve bu arada inanılmaz kokan bir akşam yemeği yemek üzere." Genelde biraz sert bir adamdır, bu yüzden onu kıkırdarken görmek güzel.

"Babama ne söyleyeceksin?" Hazel'ın sesi yüksek ve gergin. "Ona bu adresi ya da başka bir şeyi vermeyeceksin, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Ve eğer onu şehirde sorarken yakalarsam, kışına tekme basar otoyola geri gönderirim." Stone aramıza baktı. "Siz ikiniz ona ne söylemem gerektiğini düşünüyorsunuz?"

"Ona ne düşündüğünün ikimizin de umurunda olmadığını söylemek istiyorum," diye cevap veriyorum hemen. "Ama medeni olalım. Ona Hazel'ın güvende, sağlıklı ve kendini tamamen onun ihtiyaçlarına adanmış bir adamla birlikte olduğunu söyle. Bu senin için sorun olur mu bebeğim?" Gülümsüyor ve minnetle başını sallıyor.

Stone sırtıyor. "Kahretsin, Axton. Sevgililer Günü için çok duygusal olmuşsun." ". Ama eğer birine söylersen, bir çizme sokmak zorunda kalacağım senin-"

"Evet, evet, anladım. Dudaklarım mühürlü. İyi geceler, millet."

Kapıyı arkasından kilitliyorum, sonra Hazel'ın ellerini tutup onu kanepeye çekiyorum. "Bunu sana yemek sırasında söyleyecektim ama belki de şimdi aradan çıkarayım da huzur içinde yiyelim." Gözlerim dramatik bir şekilde kapıya doğru kayıyor. "Umarım."

"Özür dilerim," diye iç geçiriyor Hazel. "Babamla arama biraz mesafe koyabildiğim anda hayatım bu kadar dramatik olmayacak. Gerçekten."

"Sorun yok, bebeğim. Sadece şunu söylemek istiyorum... Senden bir şey saklamak istememiştim. Kulübenin benim asıl evim olduğunu düşünmüştün, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Evet."

"Bunu ilk başta fark etmemiştim. Umarım bu kabul edilebilir bir sürprizdir."

Etrafına bir göz atıyor. "Um, evet. Sanırım tüm bunlarla bir sorunum yok."

"Ayrıca... Wolfe Dağı'nda bazı şeyler oldu..." Bunu söylemem gerektiğini biliyorum ama söylerken onun güzel gözlerine bakamıyorum, bu yüzden gözlerimi tavana dikiyorum. "Kısaca anlatmak gerekirse, küçük kardeşim Scott arkadaşlarına güvenmemesi gerekirken güvendi. *Pete*'in buzun bir kar arabası için yeterince kalın olduğuna dair sözüne inandı. *Dave*'in içki içmediklerine dair sözüne inandı. Her şey onun buzdaki bir delikten geçip boğulmasıyla son buldu. Bu beni mahvetti ve ciddi güven sorunları yaşamama neden oldu. Bir daha kimseye güvenmeyeceğime yemin ettim. Asla."

Tekrar aşağı baktığımda Hazel'in alt dudağının titrediğini görmek içimi parçalıyor. "Sorun yok bebeğim. Bununla uzun zaman önce başa çıktım. Tüm bu durumdan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, ben de buraya, ailem tarafından yönetilmeyen bir dağa geldim. Büyük büyükbabam Adler Wolfe, Wolfe Dağı'nın arkasındaki isimdir."

"Kötü bir aile mi?" diye fısıldıyor. "Yani, öyle olsalar bile, seni kiminle akraba olduğuna göre yargılamam, tıpkı senin de bana bunu yapmayacağını umduğum gibi."

"Aslında inanılmazlar. Onların sayesinde çok rahat bir hayatım var. Ama yine de bir daha onlara ya da başka birine güvenmek istemiyorum." Parmaklarım onunkilerin arasından geçiyor. "Ama ben senin bana güvenmeni istiyorum Hazel. Senin erkeğin olmaya hayatımda başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var. Buraya taşınmanı ve seni sonsuza dek tüm kalbimle sevmeme izin vermeni istiyorum."

Bu kelimelerin geleceğini fark etmemiştim. Birden ortaya çıktılar.

Hazel hızla gözlerini kırıştırırken alt dudağı tekrar titriyor. "Hemen karar vermek zorunda değilsin," diyorum nazikçe. "Acele etme. Bir hafta kal, neler olacağını gör-"

"Bunu söylediğine inanamıyorum," diye fısıldıyor.

Öne doğru eğilerek burnunun ucunu öpüyorum. "Sanırım bunu düzgün bir şekilde söylemeliyim, özellikle de bugünün ne olduğunu düşünürsek. Seni seviyorum Hazel."

Gözleri hafif . "Ben de seni seviyorum."

Mutfakta çalan bir zil onu yerinden sıçratıyor, sonra ikimiz de gülüyoruz. "Sanırım bu tüm ciddiyetten sıyrılma sinyali?" diye soruyorum.

"Elbette."

"Güzel. Harika bir akşam yemeği yiyelim ve daha sonra babanı aradığında onu nasıl azarlayabileceğini düşünelim."

İlk defa Hazel'ın gözlerinin öfkeyle kısıldığını görüyorum. "Bu konuşmada biraz baharatlı bir dil olacak."

"Harika. Belki önce sana birkaç cümle öğretebilirim."

I Birisi bana mükemmel Sevgililer Günü yemeğinin bir denizcinin yüzünü kızartacak hakaretler öğrenmeyi içereceğini söyleseydi, ona asla inanmazdım.

Ama bu hayatımın en inanılmaz Sevgililer Günü buluşması oldu. Özellikle de Axton bu sonbaharda pırlanta yüzük takacağıma dair hiç de ince olmayan ipuçları verdiğinde ve ben ofisi devraldıktan sonra bile çocuk odası olarak kullanılabilecek iki boş yatak odası olduğundan bahsettiğinde, hiçbir şey bunun üstüne çıkamazdı.

Çilekli turta ve ahududulu vanilyalı kekleri yerken, neredeyse her gün altı ila sekiz saatini devasa atölyesinde mobilya yaparak ve antika motosikletleri restore ederek geçirdiğini anlatıyor. Rahatsız edilmeden çalışmak için bolca zamanım olacak.

"Ve şimdi..." Axton masadan kalktı ve elimi tuttu. "Bence hava tamamen kararmadan önce ofisinizi görmelisiniz."

Koridorda yürüyoruz ve bu evdeki her şeyin onun devasa gövdesine göre ölçeklendirildiğini bir kez daha fark ediyorum. Koridor biraz daha geniş. Kapılar beş santim daha uzun. Tonoğlu tavanlar. Yüksek tezgahlar. Kilerdeki eşyalara ulaşmak için *kesinlikle* bir tabureye ihtiyacım olacak.

Axton'ın zengin olduğu da anlaşılıyor. Kitapçıdaki kadın sanki kim olduklarını bilmem gerekiyormuş gibi Wolfe ailesinden bahsetmişti. Bilmiyorum ama daha sonra bakarım. Önemli biri oldukları açık.

"Karşınızda... yeni ofisiniz. Bazen okumak için, bazen de bisikletler ya da mobilya stilleri hakkında araştırma yapmak için kullanıyorum. Gerçi bunu yemek masasında da rahatlıkla yapabiliyorum."

Karanlık odada, pencerelerden görünen vadinin ve ormanların enfes manzarası karşısında şaşkına dönüyorum. Sonra Axton ışığı yaktı.

"Bu..." Kekeliyorum. "Yani... Vay canına."

Sol duvar tamamen maun kitap raflarıyla kaplı. Karşı tarafta pencerenin hemen yanında uzun, şık bir masa ve yumuşak, gri, rahat bir kanepe var.

Kollarımı Axton'a dolayarak dönüyorum. "Bizim için harika bir akşam yemeği hazırladığında ve bu randevu konusunda çok tatlı davrandığında kararımı çoktan vermiştim. Ama şimdi bana bir ofis mi veriyorsun?"

Parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Kariyerin senin için önemli. Başarılı olman için ihtiyacın olabilecek her şeyi sana vermek istiyorum."

Kulağıma doğru nefes almak için eğiliyor. "İtiraf etmeliyim ki, sadece mobilya yaptığımı ve tek odalı bir kulübede yaşadığımı düşündüğünde bile beni sevdiğin için mutluyum."

Dudaklarını kendime çekerken parmaklarım saçlarının arkasına dolanıyor. Onunla her öpüşmem büyülüdür ama bu seferki farklı hissettiriyor. Sanki bir deklarasyon yapılmış gibi. Kıçımı kavrayıp sırtımı okşarken ve bedenimi sıkıca kendisine doğru tutarken verdiği tepki şimdi daha da ateşli.

Öpüşmeyi çok erken kesiyor. "Şu telefon görüşmesini ister misin?"

"Pek sayılmaz." Elini sıkıyorum, sonra çantamı bıraktığım mutfığa doğru yürüyorum. Telefonumu alıp ona sırtıyorum. "Ama iki hafta sonra işin var mı?"

"Hayır. Neden?"

"New York'ta babamın hiç kaçırmadığı yıllık bir konferans var. O zaman eve gidip eşyalarımı alabiliriz."

"Mükemmel. Bir minibüs ödünç alacağım."

Dikkatlice bir metin yazıyorum, sonra gönder tuşuna basmadan önce Axton'a göstermek için uzatıyorum.

Merhaba baba. İki kelime: Get. Sikilmek. Önce bana sormadan Fern'i buraya göndermen iğrençti. Daha sonra yerel şerifi göndermen tamamen delilikti. Sana birkaç kez iyi olduğumu söyledim ama her zamanki gibi söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin. Mesajlarından herhangi biri kibar ya da akıllı başında olsaydı düzgünce cevap verirdim. Ama öyle değildi. Eşyalarımın bir kısmını 28 Şubat'ta almaya geleceğim. Eğer bu konuda makul olursan, seni tatil günlerinde ararım. Boktan davranırsan, bir daha benden haber alamazsın ve anneme nedenini söylerim.

"Ne düşünüyorsun? Sırf o kadar korkmasın diye her şeyimi söylemedim. Umarım."

"Bence mükemmel."

Gönder tuşuna basıp kararlı bir şekilde başımı salladıktan sonra Axton bana bakıyor, çenesi gergin. "Bebeğim, oraya vardığımızda baban sesini yükseltirse ya da sana elini bile sürmeye kalkarsa, patlamayacağımı garanti edemem."

"İstediğin kadar çek. Ama orada olmayacağını garanti edebilirim." "Peki ya annen?"

"Babam yokken çok iyi davranıyor. Muhtemelen bize sandviç yapar ve toplanmamıza yardım eder."

Gülüyor ve başımın üstünü öpüyor. "Ondan şimdiden hoşlandım." Axton etrafına bakınıyor, sonra dalgın dalgın göğsünü kaşıyor. "Biliyor musun, bu benim için yeterli bir tatlı değildi. Hâlâ acıktım."

Mutfağa doğru dönüyorum. "İstersen yapabilirim."

Beni omzuna atıp yatak odasına doğru yürürken çılgılığım kocaman alanda yankılanıyor. Yandaki lambayı yakıyor ve koyu gri bir yorganın üzerine nazikçe atılmadan önce güzel, abartısız dekoru fark etme şansım bile olmuyor.

"Bilmiyorum... Sanırım diğer yatağın daha sertti," diye kıkırdıyorum. "Omurga için daha iyi."

Kazağımı çıkarmak için kışımı kaldırıyor ve beni güldüren hafif bir şaplak atıyor. "İkisini de sevsen iyi olur. Kar bu evi kapattığında yılda birkaç hafta o kulübede yaşayacağız. Tabii burada mahsur kalmayı planlamıyorsak." Kazağım ve sütyenim koltuğun üzerine fırlatıldı.

"Bol miktarda yakacak odun ve meyveli şarap var. Sanırım hayatta kalırsın - oh!" Taytım, külotum ve çoraplarım bacaklarımdan aşağıya doğru sürüklenirken nefes nefese kalıyorum.

Şimdiden gömleğine yapışmış, sıcaklığını üzerimde hissetmek istiyorum. Kot pantolonunu ayak parmaklarımla alt kenarından çekiştirerek aşağı indirmeye çalışırken o da çıkarmama yardım ediyor. İşe yaramıyor.

"Dur bakalım," diye sırtarak ayağa kalkıyor.

Utanmadan bakıyorum, kotun aşığı kayışını izlerken içim parlıyor. Kalçalarındaki lezzetli V çizgileri ödölümü işaret ediyor.

Görkemli bir şekilde çıplak kaldığında, büyük yatağın kenarına oturuyor ve yavaşça bana doğru sürünüyor. "Biliyor musun, bu koca yatağı yayılabilmek için aldım." Diz çöküyor, sonra bacaklarımı açıyor. "Ama şimdi bunun sadece bir kısmını kullanacağım, her gece senin etrafında kıvrılacağım bebeğim."

"Güzel. Hope Peak yılın bu zamanlarında oldukça soğuk olur."

"Ve yine de, bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli Sevgililer Günü." Kaşları kalkıyor, sonra başı kalçalarımın arasına düşerken homurdanıyor.

Bu sefer alay etmiyor. Etimle ziyafet çekiyor, kıcımı kavırıyor ve beni pozisyona getiriyor. Kalçalarım eğilirken topuklarım sırtının ortasından geçiyor ve onun vahşi gözlerine bakıyorum.

Her inlediğimde gözleri daha da parlıyor, bu yüzden kendimi tutmuyorum. "Evet," diye nefes nefese kaldım. "Bu sefer beni bu kadar uzun süre kızdırma."

Hırıltıları tenimde titreşiyor, içime titreme gönderiyor. Belki de fizikselleşmeden önce birkaç kez masumca birlikte yattığımız içindir, ama bedenlerimiz çoktan bağlanmış ve ihtiyacım olan her şeyi biliyormuş geliyor. Arzuladığım her şeyi.

"Saf tatlılık," diye inliyor, dilini içime sokmakla klitorisimin etrafında dönmek arasında gidip geliyor. "O şeker şarabını sevmeye başlamış olabilirim ama kıyaslanamaz bile. Bu çok daha iyi."

Konuşamıyorum. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum bile. Axton ve benim birbirimize ait olduğumuza dair daha fazla kanıt ihtiyacım yoktu. Vücudumu bir müzik aleti gibi çalması kalbime şarkı söylüyor.

Dilinin klitorisime yaptığı baskı. İçimdeki iki kalın parmağının sürtünmesi, hafifçe titreşmesi. Sıcak nefesi. Boştaki eli kıcımı kavırıyor ve beni yerimde tutuyordu. Beni kontrol ediyordu ama sadece benim iyiliğim için. Zevkimi arttırmak için.

Bana zaten çok iyi bakıyor. Ve birbirimizi bir haftadan daha az süredir tanıyoruz!

Zihnimin bir köşesi, market alışverişi yaptığımız, film izlediğimiz ve her gece birbirimize sarıldığımız geleceğimize giden yolda dönüyor. Ama dürüst olmak gerekirse, dikkatimin en az %97'si içimde yuvarlanan derin, sıcak şehvet dalgalarına odaklanmış durumda.

Tam geri dönüşü olmayan noktayı geçmeye başladığımda tekrar homurdanıyor, gözleri benimkileri yakarken parmakları daha hızlı hareket ediyor. Doruk noktası beni altına çekiyor ve bir kış fırtınası sırasında son bir yaprak gibi beni döndürüyor. Beni nefessiz bırakıyor. Titretiyor. Ve o kadar heyecanlıyım ki kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Kendi başıma girişimde bulunmamın karşılığı buysa, kesinlikle doğru kararı vermişim.

Üzerimde hareket ediyor, şaftının sıcak çelik çubuğu karnımı dağlıyor.

Ona sırtıyorum. "Unutmuşum. Senin yanına taşınmayı resmen kabul ettim mi?

Yoksa sadece ima mı edildi?"

"Sanırım ima edildi." Ben kahkahayı patlatana kadar bana bir bakış attı.

"Daha önce açıklık istemiştiniz. İşte burada... *Evet*. Bu oluyor."

Kocaman siki ıslak amıma kaymaya başladığında ağzım açık kalıyor, vücudum onun için geriliyor, onun genişliğine alışıyor. Axton her anlamda büyük bir adam ve buna alışmam kesinlikle biraz zaman alacak - eğer alışırsam.

Ağzını boynumun kıvrımına gömüyor, kalçalarını yavaşça döndürürken vücudunun kalanı hareketsiz, sonunda içimde dibe vurduğunda inliyor. "Bu." Bakışlarımızı birbirine kilitlemek için saçlarımın arkasını yumrukluyor. "Bu kadar yakın. Sonsuza kadar."

Başımı sallıyorum ama sırtıtmama da engel olamıyorum. "Sadece seks olayını mı kastediyorsun, yoksa sonsuza dek sevgilim mi olacaksın?"

Beni öylesine sert öperek karşılık veriyor ki kalçalarım geriliyor, omurgam dikleşiyor ve beynim tamamen kontrolden çıkıyor.

Başka kelime yok. Sadece şehvet. Ve aşk, tabii ki. Ama şu anda... çoğunlukla şehvet.

T Hayatımın aşkı altımda yayılmış çok seksi görünüyor, ama vücudunu benimkiyle kaplamak ve uzaklaşmak istemiyorum - o kadar iyi hissettirse de durmak zor.

Kıvrılıp sırtının altına giriyorum ve onu sımsıkı tutuyorum. Ben yatağın kenarına otururken, Hazel kıkırdayarak attığı bir çığlıktan sonra kucağıma oturuyor. Kendimi geriye doğru ittiğimde, dizlerini yatağın üzerine koyması için yeterli boşluk kalıyor, böylece kendini kaldırıp indirebiliyor.

"Ooh, iyi fikir." Parmak uçları omuzlarımın arkasına baskı yapıyor, kendine güveni arttıkça çekingen bir şekilde hareket ediyor.

Tatlı kış yanakları avuçlarımdayken, yukarı ve aşağı hareket etmesine yardım ediyorum, uzunluğumu yavaşça sıırsıklam ama eldiven gibi sıkı amına sokup çıkarıyorum.

"Bu kadar büyük olmana bayılıyorum," diye mırıldanıyor soluk soluğa.

"Kendin gibi olmanı seviyorum." Kelimeler ağzımdan dökölüverdi... ama gözlerindeki parıltıya bakılırsa, bu söylenecek en mükemmel şeydi.

Hazel bir an için hızlıca göz kırpmıyor. "Sen... Sen beni değıştirmeye çalışmayan tek kişisin. Seni sevmemin birçok nedeninden biri de bu." "Olduğı haliyle inanılmaz olan birini neden değıştirelim ki?" Derin Ateşli kızıma sürtünürken ham his her santimimi sular altında bırakıyor. "Seni seviyorum, güzelim. Hem de çok."

Hafif bir titremeyle, göğüs ucunu ağzıma alabilmem için sırtını eğiyor. Dişlerimi hassas derisinin üzerinde gezdirirken, içini hissedebiliyorum.

Duvarlar etrafımda sıkılaşıyor.

Her vuruş, her zıplama, ikimiz de çok rahat olmamıza rağmen aramızdaki gerilimi artırıyor. Bunun sonsuza dek sürecek ilk Sevgililer Günü olduğunu bilmek her şeyi daha da önemli kılıyor.

Taraf değiştiriyorum, bu sefer tüm göğsünü dilimle yıkıyorum ve emebilmesi için başparmağımı ağzına sokuyorum.

Onun güzel, pembe dudaklarının sikimin etrafına sarıldığını hayal ettiğimde içimden bir titreme geçiyor. Klitorisine sürtünen ıslak başparmağım ona da aynı ürpertiği veriyor ve bana sürtünerek ileri geri ve yukarı aşağı sallanmaya başlıyor. Bana biniyor. Sınırını kovalıyor.

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyorum tenine karşı, sikimi tamamen dışarı çekiyorum, sonra derin ve sert bir şekilde içeri sokuyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor. "Öylesin."

Tatlı kızım beni seviyor. Ve o da benim kadar şehvetli. En azından o hayatıma girdiğinden beri olduğum kadar şehvetli.

Birlikte sallanırken nefesimiz kısa, düzensiz soluklara dönüşüyor, sıcaklık bizi çılgına çeviriyor. Başparmağım klitorisini daha hızlı okşuyor, sonra tamamen yavaşlıyorum, acı dolu bir inilti duyana kadar onu kızdırıyorum.

Her şey nemli ve aşırı sıcak, sanki yatak odamda kendi tropik yağmur ormanımızı yaratmışız gibi. Hayır, *bizim* yatak odamızda.

Onu kilitlemek için derin bir ihtiyacım var. Onu sonsuza dek benim yapmak için. Bunu bildiğim için, birkaç hafta içinde mücevher mağazalarının bilinmeyen topraklarına cesaretle gireceğim.

"Aminin beni sıktığını hissedebiliyorum," diye homurdanarak dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Boşalmaya ne kadar ihtiyacın olduğunu hisset."

Hazel sözsüz ve kızarmış bir şekilde başını sallıyor. Sonra onun titrediğini hissediyorum, kollarımda titrerken sırtını desteklediğimde çenesi yukarı kalkıyor, daha hızlı ve daha hızlı zıplarken shaftımı sularıyla kaydırıyor. Doruk noktası onu sarsarken tüm vücudu kasılıyor ve kollarımda parçalanırken sabit ve derin bir şekilde itiyorum.

Kendimi tutmak için yapabileceğim tek şey, benimkini başlatmadan önce kendi patlamasının her bir seğirmesinden zevk aldığından emin olana kadar beklemek.

O kadar sertleştim ki sanki sikim onun dar kanalının içinde büyümüş gibi hissediyorum. Zonkluyor ve sarsılıyor, ona tekrar tekrar sürtünüyorum, onu kabaca öperken göğüslerini göğsüme bastırıyorum.

"Evet," diye hırlıyor bana. "Daha sert."

Tatlı kızım benden kontrolü kaybetmemi mi istiyor? İki kere sormasına gerek yok.

Ne olduğunu anlamadan ayağa kalkıyorum, sırtını duvara yaslıyorum, böylece o zevkle gülerken uyluk kaslarımı kullanarak onu sert ve derin bir şekilde becerebiliyorum. Sonra gözleri kocaman açılır. "Oh! Yine yapacağım... *evet...*"

Bu sefer bekleyemiyorum, daha hızlı ve daha hızlı itiyorum, topuklarının sırtımı kazma hissini seviyorum. Ellerimde yumuşak, kıvrımlı vücudu, kalbimde sevgisi ve bana karşı hışırtılı nefesi... "Evet. Benim için tekrar gel," diye emrediyorum, ancak on saniye daha kendimi tutabiliyorum.

Nefesi kesiliyor ve sonra kayboluyor, gözleri bana kilitlenmiş ama görmüyor, benimki devreye girerken onu sarsan serbest bırakma. Hiç bu kadar vahşice boşalmamıştım, ıslak sıcaklığım onun içinde tekrar tekrar patlarken daha hızlı vuruyorum.

Sonunda yavaşça duruyoruz, saçlarını okşayıp onu yatağa geri götürürken birbirimize sarılıyoruz.

O bana yarı kapalı gözlerle bakarken biz yayılıyor. "Bu seks olayında yeni olduğumu biliyorum," diye fısıldıyor. "Ama vücutlarımız birbiri için yaratılmış gibi hissettirmiyor mu?"

"Yüzde yüz. Sanki birlikte mükemmel olduğumuzu gösteren başka bir işarete ihtiyacımız varmış gibi."

"Evet." Tatlı tatlı kıkırdıyor. "Şimdiye kadar en iyi yanlışı dönüş."

"Asla bilemezsin. Seni Hope Peak şehir merkezinde görmüş ve omzuma atıp yatağıma sürüklemiş olabilirim."

"Şerif'in bu konuda söyleyecek bir şeyleri olduğuna eminim," diye gülüyor ve göğsüme hafifçe vuruyor. "Beni yatağında bulman ve sonra kazara birbirimize aşık olmamız gibi çok daha romantik bir hikâyeye sadık kalmaya ne dersin?"

"O da olur."

Birbirimize sarılırken battaniyeyi üzerimize atıyorum, karanlıkta saatlerce gelecek planlar hakkında fısıldaşıyoruz... gelecek Sevgililer Günü... bu güzel, küçük dağ kasabasında birlikte geçireceğimiz hayat.

Daha önce gelecek için hiç heyecanlanmamıştım. Zaman akıp gidiyor ve kendi işini yapıyordu. Sabah, öğlen, akşam. Dur. Tekrarla.

Şimdi geleceğin getirebileceği her şey için heyecanlıyım. Hazel'i kollarımda tuttuğum sürece her şey büyüleyici olacak.

Bu bir hafta önce aklıma gelebilecek bir cümle değildi. Meyveli şarabı suçluyorum.

EPILOG

HAZEL

** Üç Yıl Sonra **

J Tam görüntülü görüşmem bitmek üzereyken, akşam yemeğinin ben hazır olduğumda hazır olduğunu bildirmek için ofis kapısında tanıdık, gizli tıkırtı duyuyorum.

İş arkadaşlarıma veda ediyorum, böyle harika insanlarla çalıştığım için mutluyum. Podcast ekibinin tam üyesi olduğumdan beri içerikten büyük ölçüde ben sorumluyum, bu da bu yıl birkaç ödüle aday olduğumuz için ekstra heyecan verici. Hatta birkaç giriş ve tampon kaydı yapmam bile söz konusu.

Axton tabaklarımızı yerleştirip yanıma oturduğunda yemek masasındaki yerime ulaşıyorum. Kocaman dağ adamımın birbirimize baktıkça evcilleşmesine ama gözlerindeki o vahşilik kıvılcımını hiç bayılıyorum.

Şu anda bile gözleri benimkilerle tam olarak buluşmuyor.

"Sorun nedir?" diye soruyorum.

"Biliyorsun... Fern Crawford'u zaman zaman kontrol ettiğimi sana hiç söylemedim."

Çenem düştü. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Sana o kadar aşık görünüyordu ki ona göz kulak olmam gerektiğini düşündüm." Omuz silkiyor. "Umursadığından emin değilim ama dün evlendi."

"Oh. Aferin ona." Elim kocamın omzunda geziniyor ve yüzüğümün mum ışığında parıldamasını sağlıyor. "Umarım çok mutludur ve *çok* uzaktadır."

"Ben de öyle diyeceğini düşünmüştüm. Komik, biraz sana benziyor. O kadar güzel değil elbette ama renkleri aynı. Benzer gözler."

"Gözlerden bahsetmişken..." Elim geniş sırtında geziniyor. "Sence bebeğimiz benim mavilerimi mi yoksa senin kahverengilerini mi alacak?"

"Hiçbir fikrim yok. Sürprizi dört gözle bekliyorum." Yüzümü kavırıyor ve başparmağı yanağımla okşuyor. "Tıpkı senin o gece yatağında büyük bir sürpriz olduğun gibi." Ben gülerken o da gülümsüyor.

"Kötü havalarda kullandığınız gizli kulübenizde."

Kulağımın altına sokuluyor. "Gelmiş geçmiş en iyi Sevgililer Haftası ." "Doğuma girmedığım sürece."

Parmakları hafifçe gerilir. "Bunun şakasını bile yapma. Misafirimiz gelmeden önce tatlı, muhteşem karımla baş başa bir Sevgililer Günü daha geçirmek istiyorum."

"En az bir ya da iki haftam daha olduğuna eminim. Bebek henüz düşmedi."

Komik bir şekilde önce yüzüme, sonra da yuvarlak göbeğime bakıyor. "Güzel. İkinize de hırlatmayın beni."

Onun hırıltılı kıkırdaması benim kıkırdamalarımın katılıyor ve birlikte binlerce kez çıkardığımız harmanlanmış bir ses oluşturuyor. Yumuşak ya da huysuz, tatlı ya da tuzlu olsun, bu çocuğu dağın tepesine kadar seveceğiz.

Tıpkı birbirimizi seveceğimiz gibi. Sonsuza kadar.

Daha fazlasını ister misiniz? Baharatlı bir bonus sahne için (hikayenin bir parçası değil, sadece küçük bir ekstra) lütfen haleytravisromance.com adresindeki e-posta listesine katılın!

Küçük bir kasaba olan Hope Peak'te havada aşk var. Gelin, Sevgililer Günü'nü en sevdiğiniz on dört yazarla birlikte kutlayın. Çikolatanın ve

Bu romantik tatili geçirmenizi sağlayacak buharlı hikayeler eşliğinde
çiçekler!

[Hope Peak Sevgililer Günü Koleksiyonu burada.](#)

Bu kitabı [Wolfe Dağı'nın Adamları](#), [Dağı'Kirli Kardeşleri](#) ve [Dağı'da](#)
seveceksiniz. [Wolfe'nın Wolfe'nın İtfaiyecileri](#) koleksiyonlarını

Önizleme için okumaya devam edin...

ÖN İZLEME

SAGE

Çekimimi sıraya koyuyorum, bozulma olmadan yapabildiğim kadar yakınlaştırıyorum, sonra yavaşça yaklaşıyorum.

Ayağım altımdan kayıp yanlamasına sivri bir dala çarpınca çığlık atıyorum. Tahta, spor ayakkabımın içinden geçip derime saplanırken ben de sertçe popomun üzerine düşüyorum.

Ötleğen bana bakıyor, göz kırptıyor, sonra son hızla uçup gidiyor.

Ow ow freakin' OW.

En azından kameram yere düşmek yerine karnımın üzerine düştü. Nefes almak için bir an duruyorum, ayağım şimdiden mide bulandırıcı, bıçak gibi bir ağrıyla zonkluyor. Popom ve kalçam ağrımaya başladı.

Güneş dağın üzerinden alçalıyor ve orman sanki biri karartma kapatmış gibi kararıyor. Ve son bir saattir patikalarda başka kimseyi duymadım.

Gözlerim yaşardı. Neden bu sabah, etrafta bir sürü yürüyüşçü varken böyle bir şey olmamıştı?

Kameramı güvenli bir şekilde paketliyorum, sonra derin bir nefes alıyorum ve ayakta durmaya çalışıyorum. *Owww*. Cidden kötü bir fikir. Ayağıma ağırlık verince açık yara yırtık brandaya sürtünüyor. Ayrıca burası o kadar kaygan ki bir dahaki sefere yüzüstü düşebilirim.

"Alo?" Patika yönüne doğru sesleniyorum.

Cevap yok. Patika ile aramda kocaman bir kaya var ve ona doğru bağırıyorum. Yine de denemek zorundayım.

Sesim kesilip eski bir blues şarkıcısı gibi konuşmaya başlayana kadar beş dakika boyunca avazım çıktığı kadar bağıriyorum.

Sonra uzaktan gelen gök gürültüsü omurgama bir ürperti gönderiyor.

Seslenen bir ses miydi? Emin olmak için çok zayıftı. Geri seslendim ama sesim kesildi. Eşyalarımı toplayıp yana doğru yuvarlanmaya çalıştım, sonra diz çöktüm.

Kayanın hemen yanında birkaç dal kırıldı. Şok içinde geri çekildim. Aman Tanrım... Bu bir ayı mı?

Hayır. Devasa bir adam bana doğru geliyor!

Yeşil ekose pazen gömleği, yıpranmış kot pantolonu ve iş botlarıyla tam bir dağ adamı. Ve kalın kolları kesinlikle birkaç ağaç kesmiş.

Uzun boylu, esmer ve açıkçası huysuz görünümlü, ama onda güç ve güven yayan bir şey var. Belli ki benim zavallı bir pislik olduğumu düşünecek türden, sorumluluk sahibi bir adam.

O yaklaştıkça, güzel koyu ela gözlerindeki sıcaklık ve derinlik karşısında ağzım açık kalıyor.

Sanki gününü mahvetmişim gibi kaşlarını çatması önemli değil.

Muhteşem biri. Hayır, sadece muhteşem değil... Külotları ıslatacak kadar *seksi*.

Sage & Barrett'ı çok seveceksiniz

Huysuz Ormancı Tarafından Kurtarıldı

AYRICA HALEY TRAVIS TARAFINDAN

Kitap bağlantıları ve e-posta listesi haleytravisromance.com adresinde

Huysuz Ormancı Tarafından Kurtarılan (Wolfe Dağ Adamları)

Bu yakışıklı yaşlı adam son derece korumacı. Neredeyse çok fazla. Bu vahşi şehvet ikimizi de ele geçiriyor, ama çok hızlı görünüyor... Bu muhteşem dağ adamı gerçekten takıntılı olabilir mi?

Kirli Fısıltılar (Wolfe Dağı'nın Kirli Kardeşleri)

Griffin Dirty ile tanışın. (Evet, bu onun gerçek .)

Her ne kadar kirli bir çocuk olsa da, aynı zamanda iyi bir adamdır ve dağa karşı koymaya hazır bir kadın aramaktadır... ve çok uzun zamandır kaynayan ateşe.

Tatlı, küçük, inek kız Harper onun tutkuya hazır mı?

Onda O Kıvılcım Var (Wolfe Dağı'nın İtfaiyecileri)

Emma kahveden daha bağımlılık yapıcıdır. *Evet, söyledim.* Gözlerim kıvrımlı vücudunda gezindikten sonra çarpıcı mavi-gri gözlerinde durakladığı andan itibaren ona bağlandım. (Tanışmamızdan saniyeler sonra neredeyse kafenin mutfağını yakacak olsa bile)

İnce Buz (Wolfe Mountain Chalet'de Kış Sıcaklığı)

O tamamen bir yabancı. Ta ki kayıp kollarına, sonra da yatağına düşene kadar. Yine de kulağıma "Sen benimsin" diye mırıldandığı andan itibaren bunun gerçek olmasını istiyorum.

Oduncunun Tuhaf Kızı

Muhtemelen Braden Oakley'in büyük baltasına bakmamalıydım. *Oops.* Bir kızılalağaç kadar uzun boylu ve bir geyik gibi yapılı olan bu muhteşem oduncunun küçük bayan artist pantolonuyla, yani *benimle* hiçbir ortak noktası olmamalıydı. Peki nasıl oluyor da uzak durmaya çalıştıkça kendimi onun kaslı kollarına sarılmış ve daha fazla odun için yalvarırken buluyorum? ***Dört ateşli Oakley kardeşle tanışın!***

Zambağıma Sahip Olmak

Narin vücudu göğsüme çarptığı andan itibaren Lily'nin benim olduğunu anladım.

Yeni koruması: Jackson

Basit bir kişisel güvenlik işi olması gerekiyordu. Ama Ashley o kadar seksi ve masumdu ki onunla ilgilenme ihtiyacım profesyonelliğin çok ötesindeydi.

Amazon'dan yeni sürüm güncellemeleri için [yazarın sayfasına gidin](#), ardından sol üst taraftaki **+Takip Ete** tıklayın.

Lütfen haleytravisromance.com adresindeki posta listesine katılarak yeni yayınlar, güncellemeler, indirimler ve freebies için katılın!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.